Ἀριθ. 456 — Λεπτὰ εἴκοσι πέντε.

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΙΙ' Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρ. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶνε ἐτήσιαι.— Γραφεῖον Διευθ. Ἐπὶ τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 39. 23 Σεπτεμβρίου 1884

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ

(Σκιαγραφία)

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμ. φύλλον.

Ε'

— Καλὲ Γιάγκο, ἀλήθεια;

— Κερδήσαμε, παπάκη;

— Ἄ, τόρα, πατέρα, τελείωσαν τὰ ψεύματα. Θὰ μὲ στείλῃς εἰς τὸ Παρίσι.

Αἱ τρεῖς αὐταὶ φράσεις, κραυγαὶ μᾶλλον ἢ προσφωνήσεις ὑποδέχονται τὸν Περδίκην εἰσερχόμενον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του ἐτελείωσαν πρὸ μικροῦ τὸ πρόγευμά των.

Ἡ κυρία Περδίκη ἀφίνει τὴν ἐπιφυλλίδα τῆς *Ἐφημερίδος*, ἡ Ἀσπασία τὴν ἐπιφυλλίδα τῆς *Στοᾶς*, ὁ Τηλέμαχος... δὲν ἀφίνει τὸ σιγάρον του. ἐγείρονται δὲ καὶ οἱ τρεῖς καὶ κυκλοῦσι τὸν Περδίκην, καὶ σύρουσιν αὐτόν, ἡ μὲν ἀπὸ τῆς χειρός, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπενδύτου του, καὶ ὁ χαριέστατος κληρονόμος τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος καὶ τῶν πατρικῶν ἀρετῶν ἀπὸ τῆς χονδρᾶς ἁλύσεως τοῦ ὡρολογίου του.

— Τὸ μάθατε κῆόλα; ἐρωτᾷ ἐκεῖνος, ποιὸς σᾶς τὸ πρόφθασε;

— Ὁ καϋμένος ὁ Δημήτρης ἔτρεξ' εὐθὺς καὶ μᾶς τὸ εἶπεν, ἀπαντᾷ ἡ σύζυγος τοῦ μεσίτου.

— Κ' ἐλιποθύμησ' εὐθύς, 'σὰν τὸν στρατιώτην τοῦ Μαραθῶνος, προσθέτει ὁ Τηλέμαχος, πρόσφατον ἔτι ἔχων ἐν τῇ μνήμῃ του τὸ ἱστορικὸν γεγονός, χάρις εἰς τὰς *ἀπαντήσεις ἄνευ ἐρωτήσεων* τῆς *Ἑβδομάδος*.

— Λέγε μας λοιπόν, πῶς ἔγεινε; ἤσουν εἰς τὴν κλήρωσιν;

— Ἐννοεῖται ἤμουν. Τὸ πῶς ἔγεινε εἶνε ἁπλούστατον. Ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ κουτὶ ὁ ἀριθμός μου, τὸν ἤκουσα ποῦ τὸν ἐφώναξαν, κ' ἔφυγα εὐθύς, διὰ νὰ μὴν ἔχω συγχαρήκια καὶ ἀηδίαις. Ἀλλὰ φαίνεται τὸ ἐμυρίσθηκεν ὁ κόσμος, ἀφοῦ τὸ ἔμαθε καὶ ὁ Δημήτρης.

— Οὔ! διακόπτει Περδίκης ὁ νεώτερος· ὅλοι 'ς τὸ χρηματιστήριον τὸ 'ξεύρουν.

— Καὶ ποιὸς ἀριθμὸς ἐκέρδησε, παπάκη, ἐρωτᾷ ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία· μήπως εἶνε ὁ 'δικός μου;

— Ὄχι, κόρη μου· εἶνε ὁ ἀριθμὸς ποῦ... Καὶ παρ' ὀλίγον ὠλίσθαινεν εἰς τὸ βάραθρον ἡ γλῶσσα τοῦ Περδίκη. Ἀλλ' ὁ εὐφυὴς Ἕλλην ἐκλονίσθη μόνον, χωρὶς νὰ πέσῃ, καὶ διορθῶν ἀμέσως τὴν φράσιν του ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος:

— Ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς ποῦ εἶχα φυλάξει εἰς τὸ γραφεῖον.

— Ἐπῆρες τὴν ὁμολογίαν, πατέρα;

— Θὰ 'ὀγῶ ὕστερα νὰ πάγω νὰ τὴν πάρω· Ἔχω καιρὸν ὡς τὸ βράδυ..

Δὲν διατρίβομεν εἰς λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς ἀγαλλιάσεως ἥτις νέμεται τὸν οἶκον Περδίκη. Δὲν ἀναφέρομεν τὰ πολυποίκιλα σχέδια ἅτινα φύονται εἰς ἑκάστου τὴν κεφαλήν, οὐδὲ τὰς μικρὰς καὶ μεγάλας ἀπαιτήσεις αἵτινες ἐπιπίπτουσι διὰ μιᾶς καὶ ὡς ἐξ ἐνέδρας κατὰ τῶν ἑκατὸν χιλιάδων, οὐδὲ τῶν ὑπηρετῶν τὰ συγχαρητήρια, οἵτινες εἰσορμῶσι μετὰ μικρὸν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἄλλος ἀπὸ τοῦ μαγειρείου καὶ ἄλλος ἀπὸ τοῦ ὑπερῴου. Ὁ ἀναγνώστης μαντεύει πάντα ταῦτα εὐκόλως, ὑποθέτομεν· ἂν δὲ δυσκολεύεται εἰς τοῦτο, ἂς φαντασθῇ πρὸς στιγμήν, ὅτι αὐτὸς ἐκέρδησε τὸν πρῶτον λαχνὸν καὶ τὰ μαντεύει ἀμέσως.

Ὁ Περδίκης, σοβαρὸς τὸ φαινόμενον καὶ ἀτάραχος, ἀποδέχεται τὰς περὶ αὐτὸν ἐκδηλώσεις μετ' ἠρεμίας ἐπικῆς, ἀρκεῖται δὲ μόνον προφύνων τὸν γενικὸν ἀναβρασμὸν διὰ προσηνῶν τινων μειδιαμάτων καὶ ὀλίγων γενικῶν καὶ συντόμων φράσεων.

— Καλά! θὰ ἰδοῦμεν! Μὴν τρέχετε· ὑπομονή!

— Ἄ! εἴδες; ὑπολαμβάνει ἡ κυρία Περδίκη· 'λησμόνησα νὰ σοῦ δώσω δύο γράμματα... — Φέρ' τα μίαν στιγμήν, Ἀσπασία. Ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι τὰ ἔβαλα.

Ἡ δεσποινὶς Περδίκη ἐκτελεῖ τὴν μητρικὴν παραγγελίαν καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της ἵνα συγυρισθῇ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐσφράγισε διὰ τρυφερωτάτου φιλήματος τὴν πατρικὴν παρειάν, κ' ἐψιθύρισε σιγὰ εἰς τὸ οὖς τοῦ πατρός της:

— Θὰ μοῦ πάρῃς τόρα διδάσκαλον τῆς ἱππασίας;

— Ἐγὼ δὲν σὲ φιλῶ, πατέρα, λέγει ὁ Τηλέμαχος, διότι ξεύρω πῶς δὲν σ' ἀρέσει νὰ σὲ φιλοῦν, ἀλλὰ κύτταξε! τὸ Παρίσι μου τὸ θέλω.

Καὶ ὁ Περδικίδης ἐξέρχεται τοῦ οἴκου, ἀφοῦ ἀνῆψε νέον σιγάρον, ἐνῷ ἡ μήτηρ του φωνεῖ πρὸς αὐτὸν φιλοστόργως:

— Μὴν ἀργήσῃς εἰς τὸ γεῦμα!

Ὁ Ἰωάννης ἀποσφραγίζει τὰ δύο γράμματα

καὶ ὡς ἄνθρωπος πρακτικὸς θεωρεῖ εὐθὺς ἀμέσως τὰς ὑπογραφάς.

— «Ἡ ἐξαδέλφη σας Εὐλαλία», λέγει μεγαλοφώνως μὲν ἀλλ' οἱονεὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενος, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς πρώτης ὑπογραφῆς. Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη μας, προσθέτει μετὰ μικρόν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του· δὲν τὴν βάζει ὁ νοῦς μου.

— Εὐλαλία! ἀπαντᾷ ἐκείνη. Οὔ! θὰ εἶνε τοῦ μπάρμπα Ἠλία ἡ κόρη· χήρα ἡ καϋμένη, . . . δευτέρα ἀνεψιὰ τῆς μαμᾶς.

Ἡ κυρία Πηνελόπη ἀποκαλεῖ τὴν μητέρα της *μαμὰν* μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν γηπέδων ἐκείνων, περὶ ὧν ἐν ἀρχῇ ἐλέγομεν.

— Δὲν τὴν γνωρίζω, δὲν τὴν εἶδα ποτέ μου, ὑπολαμβάνει ὁ Ἰωάννης.

— Ἦλθ' ἕνα δυὸ φοραίς, . . θὰ τὴν λησμόνησες. Καὶ τί σοῦ γράφει;

— Τώρα θὰ ἰδοῦμεν.

Καὶ ὁ Περδίκης ἀναγινώσκει:

«Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε,

» Ὁ Γεωργάκης μοῦ εἶπε τὴν καλήν σας τύ-
» χην, καὶ σᾶς συγχαίρομαι μὲ ὅλην μου τὴν
» καρδίαν. Ἐχάρηκα, σὰν νὰ ἤμουν ἐγώ. Σοῦ
» εὔχομαι τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ τὰ καλά,
» καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθῇς εἰς αὐτὴν τὴν
» περίστασιν καὶ τὴν πτωχὴν τὴν ἐξαδέλφην σου.
» Ἔρχεται χειμῶνας, καὶ ὁ καϋμένος ὁ Γεωργά-
» κης μου δὲν ἔχει δεύτερον φόρεμα. Ὁ Θεὸς νὰ
» σοῦ τὰ πληθαίνῃ, ἐξάδελφέ μου. Χαιρετίσμα-
» τα εἰς τὴν ἐξαδέλφην·

» ἡ ἐξαδέλφη σου

» *Εὐλαλία.*»

— Νὰ τῆς στείλωμε τῆς καϋμένης κἄτι τί, λέγει συγκεκινημένος ὁ Ἰωάννης. Συγγενής μας εἶνε.

Ἡ κυρία Πηνελόπη, πολὺ ὀλιγώτερον συγκεκινημένη, ἤνοιγε τὰ χείλη πρὸς συζήτησιν τῶν φιλανθρώπων διαθέσεων τοῦ συζύγου της, ὅτε ἀπὸ τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας ἐκρήγνυται αἰφνης παράφωνος ἁρμονία προχείρου ὀργανικῆς μουσικῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς κλαρινέτου, μιᾶς κιθάρας καὶ μιᾶς σάλπιγγος, καὶ μελπούσης ἄρρυθμόν τινα καὶ προκατακλυσμιαίαν πόλκαν, εἰς πανηγυρισμὸν τῆς μεγάλης ἡμέρας.

— Τὰ εἶπαν ἄλλοι! τὰ εἶπαν ἄλλοι! φωνεῖ ὀργίλη πρὸς τὸν ὑπηρέτην ἡ κυρία Πηνελόπη. Διῶξέ τους!

— Ἄφησέ τους, ψυχή μου! παρατηρεῖ μεγαθύμως ὁ Γιάγκος, πτωχοὶ ἄνθρωποι εἶνε. Νά! προσθέτει ἀμέσως στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτην, δός τους τρία φράγκα, καὶ 'πές τους, τοὺς εὐχαριστοῦμεν.

— Ἀφέντη, καὶ εἰς ἄλλα! ἀκούεται μετὰ μικρὸν ἔξωθεν τριπλῆ καὶ ὁμόφωνος εὐχή, πολὺ ἁρμονικωτέρα τῆς προτέρας μουσικῆς συμφωνίας.

Οἱ μουσικοὶ ἀπέρχονται καὶ ὁ Περδίκης ἀναγινώσκει τὴν δευτέραν ἐπιστολήν:

«Ἀξιότιμε κύριε!

» Ἐπεκρότησα πάντοτε εἰς τὴν πρόοδόν σας,
» καὶ χαίρω, ὅτι πρώτος ἴσως πάντων σπεύδω νὰ
» σᾶς ἐκφράσω τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου
» διὰ τὴν σημερινὴν εὔνοιαν τῆς τύχης. Ἐπὶ τῇ
» εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς
» ἐνοχλήσω μὲ μικράν τινα παράκλησιν. Ἔχω
» ἀνάγκην μικροῦ δανείου τριῶν χιλιάδων δραχ-
» μῶν, διὰ νὰ ἑτοιμάσω τὰ ἐνδύματα τῆς θυγα-
» τρός μου τὴν ὁποίαν νυμφεύω μετὰ ἕνα μῆνα.
» Δὲν ἔχω ἄλλην ἀσφάλειαν ἐκτὸς τῆς ὑπογρα-
» φῆς μου. Ὑποθέτω δέ, ὅτι σεῖς ὁ ὁποῖος τόσον
» μὲ γνωρίζετε, γνωρίζετε ἐπίσης ὅτι εἶνε ὑπο-
» γραφὴ τιμίου ἀνθρώπου. Ἐλπίζω νὰ μοῦ ἀ-
» παντήσετε δύο λέξεις εὐνοϊκάς.

» Ὅλος ὑμέτερος

Θ. Ξυλούδης».

— Αὐτὸς ποῦ ἦτον βουλευτὴς μιὰ φορά; ἐρωτᾷ ἡ κυρία Περδίκη.

— Αὐτόστατος! λέγει προτάσσων συνεσταλμένα τὰ χείλη του καὶ ἐπινεύων σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν ὁ σύζυγός της. Τὸν ἐνθυμοῦμαι ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια... πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! Ἤθελε πολιτικά, βλέπεις! Τὸν ἔπιασε ἡ μυῖγα νὰ κάμῃ ἐπιῤῥοήν, διὰ νὰ γείνῃ ὑπουργός. Εἶχε μερικὰ παραδάκια· τοῦ τἄφαγαν οἱ κομματάρχαι, καὶ τώρα δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τ' ἀσπρόῤῥουχα τῆς κόρης του.

— Καὶ ὅμως κάθε βράδυ, παρατηρεῖ ἡ Κ. Πηνελόπη, ἐνῷ μειδίαμα ὀξύγλυκυ κυμαίνει τὸν ἐπὶ τοῦ ἄδροῦ της χείλους ἐπανθοῦντα μύστακα, κάθε βράδυ ἡ κυρία του μὲ ταῖς κόραις του εἶνε ἡ πρώτη καὶ καλλίτερη εἰς τὸ Φάληρον. Πῶς τὰ καταφέρουν;

— Ὅ,τι νὰ σοῦ πῶ σὲ γελῶ. Ποιὸς ξεύρει πόσα τέτοια γράμματα θὰ ἔχῃ ὡς τώρα γραμμένα ὁ ἄνδρας της.

— Αἴ, καὶ θὰ τοῦ δανείσῃς τώρα σύ...;

— Νὰ ἰδοῦμεν. Ἂν ἔχῃ ἀσφάλειαν..

— Ἀφοῦ σοῦ γράφει ὅ,τι δὲν ἔχει ἄλλην ἀπὸ τὴν ὑπογραφήν του.

— Αὐτὸ εἶνε ἕνας λόγος. Ὅλοι εἰς τὴν ἀρχὴν ἔτσι λέγουν. Κἄτι θὰ τοῦ βρίσκεται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κρούεται ἡ θύρα, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ ὑπηρέτης λέγων:

— Αὐθέντη, ἕνας κύριος σᾶς ζητεῖ.

— Πήγαινέ τον 'ς τὴν σάλα! παραγγέλλει ἡ κυρία.

Ὁ Περδίκης ἐξέρχεται καὶ μετά τινα λεπτὰ ἐπιστρέφει φωνῶν ἐν ἀγανακτήσει:

— Αἴ! μὲ παρασκότισαν!

— Ποιὸς ἦτον; ἐρωτᾷ περιέργως ἡ σύζυγός του.

— Δὲν τὸν γνωρίζεις· ἕνας παλαιὸς φίλος μου. Ὁ Περδίκης ἀποσιωπᾷ ἐντελῶς ὅτι ὁ παλαιὸς φίλος του συνυπηρέτει ποτὲ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ αὐτῷ καφενείῳ.

— Καὶ τί σὲ ἤθελε;

— Τί μὲ ἤθελε! δὲν τὸ καταλαμβάνεις; Ἤθελε νὰ τοῦ βάλω χρήματα... ν' ἀνοίξῃ καφενεῖον.

— Μὴ χειρότερα. Δανεικὰ τὰ ἤθελε;

— Ἄ, μπᾶ! Ἤθελε νὰ μὲ κάμῃ σύντροφον.

Ἡ κυρία Πηνελόπη διαῤῥήγνυται εἰς ἄσβεστον γέλωτα, ὁ δὲ Ἰωάννης ἑτοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ, ἵνα μεταβῇ εἰς παραλαβὴν τῆς εὐτυχοῦς ὁμολογίας του, ὅτε ὁ ὑπηρέτης εἰσέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, φέρων διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐπιστολήν, καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἄλλης ὑπερμέγεθες δέμα βιβλίων.

— Τί εἶνε πάλι αὐτά! ἐρωτᾷ ὁ Περδίκης.

— Ἕνα παιδὶ τὰ ἔφερε. Εἶνε ἔξω, καὶ περιμένει, λέγει, ἀπάντησιν.

Ὁ Γιάγκος ἀνοίγει τὸ γράμμα καὶ ἀναγινώσκει:

«Εὐγενέστατε κύριε.

» Ἡ τιμή μου εἶνε εἰς χεῖρας ἐχθροῦ μου. Ποῦ
» νὰ φαντασθῶ ὁ ταλαίπωρος, ποία ἡμέρα μοῦ
» ἐξημερώνει. Διὰ σᾶς ἐμειδίασε σήμερον ἡ τύχη·
» δι' ἐμέ, ἀλλοίμονον! ἡ τύχη δὲν ἔχει πλέον
» μειδιάματα. Δι' ἑκατὸν δραχμὰς γελοίας, δι'
» ἑκατὸν γελοίας δραχμὰς κινδυνεύει ἡ προσω-
» πική μου ἐλευθερία. Αὐτὰς τὰς δραχμὰς τὰς
» ζητῶ ἀπὸ σᾶς. Μὴ μοῦ εἰπῆτε ὄχι, μὴ μοῦ
» τὸ εἰπῆτε! Ἡ εὐτυχία εἶνε φιλάνθρωπος καὶ
» γενναία. Δὲν σᾶς ζητῶ ἔλεος. Σᾶς στέλλω εἴ-
» κοσιν ἀντίτυπα τῶν ποιημάτων μου. Ἀδελφώ-
» σατε τὴν μοῦσάν μου μὲ τὸν πλοῦτόν σας. Ὁ
» κομιστὴς ἀναμένει ἀπάντησιν.

» Συννεφάκος».

— Συννεφάκος; ἐρωτᾷ ἡ Κ. Περδίκη, ποῖος εἶν' αὐτός;

— Ἕνας κακομοίρης...

— Καὶ τί δουλειὰν κάμνει;

— Δὲν τὸ ἤκουσες ἀπὸ τὸ γράμμα του· στίχους γράφει.

— Καλά, γράφει στίχους, τὸ ἐκατάλαβα· ἀλλὰ τί ἔργον ἔχει; πῶς ζῇ; Οἱ στίχοι του δὲν πιστεύω νὰ τὸν τρέφουν.

— Πουλεῖ τὰ βιβλία του, ὅταν εὕρῃ ἀγοραστάς, δανείζεται ἀπὸ κανένα, ὁ ὁποῖος δὲν τοῦ ἐδάνεισε ἄλλην φοράν, γράφει γράμματα συγκινητικά...

— Τί νὰ εἰπῶ τοῦ παιδιοῦ, ἀφέντη, ποὺ στέκει ἔξω; ἐρωτᾷ, δειλῶς διακόπτων, ὁ ὑπηρέτης.

— Νά! ἀπαντᾷ ὁ Περδίκης μεγαλοπρεπῶς. Δός του ἕνα πεντάρι, καὶ δός του καὶ τὰ βιβλία του 'πίσω. Τὸν εὐχαριστοῦμε, 'πές, πολύ, ἀλλὰ δὲν ἔχομε 's τὸ σπίτι βιβλιοθήκη νὰ τὰ βάλωμε.

— Ἡ ὥρα περνᾷ, προσθέτει, στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, κ' ἐγὼ πρέπει νὰ 'πάγω νὰ φροντίσω διὰ τὴν ὁμολογίαν μου.

— Δὲν ἔχεις τώρα καιρόν, παρατηρεῖ ἡ κυρία. Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένον. Ἄφησε· πηγαίνεις τὸ ἀπομεσήμερον.

— Δὲν σοῦ λέγω . . ., ἀλλὰ ἤθελα νὰ τελειώσω μίαν ὥραν ἀρχήτερα. Δὲν ἠξεύρει κανεὶς τί ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ.

— Τί θὰ συμβῇ; Αἱ ὁμολογίαι εἶνε κατατεθειμέναι, λέγουν τὰ γραμμάτια, εἰς τὸ τραπεζιτικὸν κατάστημα τοῦ κ. Μαυρίδου. Ἕως τὸ βράδυ ἔχεις καιρὸν νὰ παραλάβῃς τὸν ἀριθμόν μας.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ... Ἐγὼ λέγω νὰ πεταχθῶ μίαν στιγμήν. Δὲν θ' ἀργήσω.

Καὶ ὁ Γιάγκος λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν θύραν, ἐνῷ ἡ σύζυγός του φωνάζει κατόπιν του:

— Μὴν ἀργήσῃς.

— Δὲν πιστεύω· ἂν ὅμως ἀργήσω, μὴ μὲ περιμένετε.

Ὁ Περδίκης ἀνοίγει τὴν ἐξώθυραν, ἀλλὰ συναντᾶται ἐπὶ τῆς φλιᾶς πρὸς ἄνθρωπόν τινα παραδόξου ἐξωτερικοῦ, ὅστις τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἔκρουε τὴν θύραν.

Ὁ ἐπισκέπτης εἶνε ὑψηλοῦ μᾶλλον ἀναστήματος, ἰσχνὸς ὡς οἱ *λεπτοὶ καὶ ἀνεμόφθοροι* στάχεις τοῦ ἐνυπνίου τοῦ Φαραώ, ῥυπαρὸς τὴν ἐνδυμασίαν, ἀξύριστος, ἄνιπτος, καὶ θρασὺς τὸ ἦθος μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν φαινομένην κατάπτωσιν.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἐρωτᾷ ὁ Ἰωάννης.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ Κ. Περδίκης;

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι. Τί ἀγαπᾶτε;

— Ἄ! ἡ εὐγενία σας εἶσθε; Ἔχω πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Καὶ ὁ ἄνιπτος κύριος δράττεται διὰ τῶν ῥυπαρῶν του δακτύλων τῆς χειρὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ σείει αὐτὴν μετὰ προδήλου συγκινήσεως, προσθέτων,

— Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν ἰδιαιτέρως.

— Μὲ συγχωρεῖτε . . δὲν ἔχω τώρα καιρόν, ἔχω κἄπου νὰ 'πάγω, καὶ βιάζομαι..., ἀπαντᾷ ὁ Περδίκης ἐξερχόμενος εἰς τὴν ὁδὸν καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου. Ἂν ἠθέλατε νὰ περάσετε ἀργότερα . . πρὸς τὸ ἑσπέρας . . — Ποῖος εἶσθε, παρακαλῶ; δὲν ἔχω τὴν τιμήν...

— Εἶμαι δημοσιογράφος! ἀπαντᾷ ὁ ἄγνωστος μετὰ πολλῆς αὐταρκείας. Ἐκδίδω τὴν *Ἀλογόμυιγαν*, σατυρικὴν ἐφημερίδα... — τὴν γνωρίζετε, βέβαια;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ; τὴν ἀγοράζω τακτικώτατα καὶ μὲ διασκεδάζει πολύ. Τοῦ λόγου σας λοιπὸν εἶσθε ὁ συντάκτης; Χαίρομαι, χαίρομαι!

— Εὐχαριστῶ.

— Καὶ τί ἠμπορῶ νὰ σᾶς χρησιμεύσω; ἐρωτᾷ ὁ Ἰωάννης, μὲ ἦθος ἀνθρώπου κερδήσαντος ἑκατὸν χιλιάδας δραχμῶν, καὶ διατεθειμένου νὰ προστατεύσῃ κἄπως τὴν δημοσιογραφίαν.

— Νὰ μοῦ χρησιμεύσετε; σεῖς εἰς ἐμέ; ἀντερωτᾷ ὁ ἐκδότης τοῦ σατυρικοῦ φύλλου, μειδιῶν ἐν πλήρει καὶ ἀδιαπτώπῳ συνειδήσει τῆς ἰσχύος του. Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ σᾶς χρησιμεύσω, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σᾶς ἰδῶ... νὰ συνεννοηθῶμεν, ἂν θέλετε.

— Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, ἀπαντᾷ ὁ μεσίτης, καὶ ἀνακόπτει πρὸς στιγμὴν τὸ βῆμά του. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Κύριε Περδίκη, ὑπολαμβάνει ὁ δημοσιογράφος, ἔχετε ἐχθρούς!

— Ἠμπορεῖ. Κόσμος εἶνε αὐτός. Καὶ φίλους ἔχει κανεὶς καὶ ἐχθρούς...

— Ναί, βέβαια, βέβαια. Ἀλλὰ τοῦ λόγου σας ἔχετε κακοὺς ἐχθρούς. Σᾶς κατατρέχουν πολύ, σᾶς κακολογοῦν, θέλουν νὰ σᾶς βλάψουν εἰς τὴν κοινωνίαν. Χθὲς μοῦ ἔφεραν μίαν διατριβὴν ἐναντίον σας τρομερά!

— Διατριβὴν ἐναντίον μου; καὶ τί ἔχουν νὰ μοῦ εἰποῦν;

— Φοβερὰ πράγματα. Διακόσια φράγκα πληρώνουν νὰ τὴν καταχωρίσω. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ κάμω, πρὶν συνεννοηθῶ μαζύ σας. Ὅπως αὐτοὶ ἔχουν τόσον συμφέρον νὰ δημοσιευθῇ ἡ διατριβή των, ἴσως ἔχετε καὶ σεῖς, ἐσυλλογίσθηκα, νὰ μὴ δημοσιευθῇ. Ὥστε.... ἂν θέλετε...

— Τί νὰ θέλω;

— Νὰ μὴ δημοσιεύσω τὴν διατριβήν των...

— Δὲν μὲ μέλει. Δημοσίευσε, ἀδελφέ, ὅ,τι θέλεις. Δὲν ἰδρώνει ἐμένα τὸ αὐτί μου ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν μ' ἔκαμε ὁ τύπος ὅ,τι ἔγεινα, οὔτε θὰ μὲ χαλάσῃ ἀπ' ὅ,τι εἶμαι. Αὐτὰ εἶνε διὰ τοὺς κουτούς.

— Νομίζω, ἀπατᾶσθε, κύριε Περδίκη. Ἐγώ, μὲ πολὺ ὀλιγωτέραν θυσίαν ἐκ μέρους σας θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ φανοῦν εἰς τὴν δημοσιότητα...— ὅπως δήποτε δυσάρεστον πρᾶγμα θὰ ἦνε...— Μὲ πενῆντα φράγκα μόνον...

Ὁ Περδίκης ἵσταται καὶ πάλιν, διότι ἔφθασεν ἤδη πλησίον τοῦ τραπεζιτικοῦ γραφείου, ὅθεν ἠγόρασε τὴν ὁμολογίαν του. Ἡ μορφή του γίνεται κἄπως σκεπτική, ἀλλ' αἰθριάζει ἀμέσως. Τὰ πεντήκοντα φράγκα δὲν τοῦ φαίνονται πολλά, συλλογίζεται δὲ ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ πεπειραμένος Ἕλλην, ὅτι καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ γείνῃ περὶ αὐτοῦ λόγος δημοσιογραφικός.

— Δὲν μοῦ λέγεις, ἀδελφέ, φωνεῖ τέλος φαιδρῶς πρὸς τὸν δημοσιογράφον, ὅτι θέλεις πενῆντα φράγκα; Νά τα, μάτια μου! προσθέτει, ἐξάγων αὐτὰ ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του· πάρτα καὶ μὲ 'γειά σου! Πιέ, ἂν θέλῃς καὶ μίαν παραπάνω εἰς τὴν τύχην μου. Ἠξεύρεις ἐκέρδησα σήμερον τὸν πρῶτον λαχνόν.

— Τὸ ἐγνώριζα! ἀπαντᾷ σοβαρὸς ὁ ἰθύντωρ τῆς κοινῆς γνώμης, καὶ ἀπέρχεται ὑπόπτερος.

ΣΤ'

Ἡ κυρία Πηνελόπη, ἣν ἀφήκαμεν μόνην πρὸ μικροῦ, λαμβάνει ἓν μυθιστόρημα, κάθηται νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἀναγινώσκει. Ἀλλ' ἀναγινώσκει μηχανικῶς, χωρὶς σχεδὸν ν' ἀντιλαμβάνεται. Ὁ νοῦς της εἶνε ἀλλοῦ. Αἱ ἑκατὸν χιλιάδες παρεμβαίνουσι διαρκῶς μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ τῶν γραμμῶν τοῦ βιβλίου, καὶ ἡ φαντασία της μεθίπταται ἀπὸ σχεδίου εἰς σχέδιον καὶ ἀπὸ ἐπινοίας εἰς ἐπίνοιαν. Τὸ προσφιλέστερον ὅμως τῶν ὀνείρων ἅτινα πλάττει γρηγοροῦσα ἡ κυρία Περδίκη, εἶνε νὰ ταξειδεύσῃ. Ἀφότου ἐνυμφεύθη δὲν εἶδεν Εὐρώπην. Καὶ τὴν ἐπεθύμει τόσον, ὅτε ἦτο ἔτι δεσποινίς! Προσεπάθησεν ἐπανειλημμένως νὰ πείσῃ εἰς τοῦτο τὸν σύζυγόν της, ἀφ' ὅτου μάλιστα ἤρχισαν τιμώμενα καὶ ὑπερτιμώμενα τὰ ἀνακαλυφθέντα ἐκεῖνα γήπεδα. Ἀλλ' ὁ Περδίκης εἶνε πρακτικὸς ἄνθρωπος

— Τὰ χρήματα, ἀπήντα πάντοτε, ποῦ ξοδεύονται 'ς τὸ ταξείδι, δὲν φέρουν τόκο.

Καὶ ἡ Πηνελόπη παρητεῖτο ἄκουσα τῶν σχεδίων της καὶ κατέπνιγε πρὸς ὥραν τοὺς πόθους της.

Τώρα ὅμως, τώρα δὲν ἔχει πλέον ὁ Γιάγκος νὰ εἴπῃ τίποτε. Θὰ τῆς δώσῃ βεβαίως δέκα χιλιάδας, νὰ μεταβῇ τοὐλάχιστον ἕως τοὺς Παρισίους. Ἐκεῖ θὰ κάμῃ καὶ τὰ χειμερινά της ἐνδύματα, καλλίτερα, ἐννοεῖται, καὶ εὐθηνότερα παρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ θὰ ἔχῃ τοιουτοτρόπως καὶ οἰκονομίαν.

Κατὰ φυσικώτατον δὲ συνειρμὸν ἰδεῶν ἀρχίζει ἀμέσως ἡ κυρία Περδίκη νὰ δημιουργῇ ἐσθῆτας, καὶ ἐπανωφόρια, καὶ πίλους, καὶ πετάσους, καὶ τρίχαπτα, καὶ ταινίας, νὰ κόπτῃ, νὰ ῥάπτῃ, νὰ συμφωνῇ τιμάς, νὰ δοκιμάζῃ φορέματα ἐνώπιον μεγάλων κατόπτρων, διπλῶν καὶ τριπλῶν, νὰ κομψεύεται ἐπιχαρίτως ἐνώπιον τῶν παρισινῶν ῥαπτριῶν καὶ νὰ ἀκούῃ μετὰ προσπεποιημένης καὶ μετριόφρονος αἰδοῦς τὰς πρὸς τὰ σωματικά της κάλλη κολακείας των.

Ἀπὸ τοῦ εὐχαρίστου αὐτοῦ ὀνείρου ἀφυπνίζει αὐτὴν αἴφνης ὁ υἱός της, ἐπιστρέφων ἀπὸ τοῦ καφενείου ὅπου ἔπαιζε σφαιριστήριον, καὶ φωνῶν ἀπὸ τῆς θύρας:

— Ἄ, μητέρα! ἠξεύρεις ὅτι τὸ πρᾶγμα ἄρχισε νὰ γίνεται ἀστεῖον:

— Τί εἶνε, παιδί μου;

— Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἤθελαν νὰ τοὺς κάμω τὸ γεῦμα. Ἄλλοι ἤθελαν δανεικά, ἄλλοι...

Ὁ Περδικίδης ἀποσιωπᾷ, ὅτι οἱ *ἄλλοι* αὐτοὶ ἐζήτουν τὴν ἐπιστροφὴν δανεισθέντων.

— Σὰν νὰ εἶχα κερδήσει ἐγώ, προσθέτει μετ' ὀλίγον, τὸν πρῶτον λαχνόν.

— Τὸν καϋμένον τὸν Τηλέμαχον! ἔννοια σου σύ, καὶ θὰ πῶ ἐγὼ τοῦ μπαμπᾶ σου νὰ σοῦ δώσῃ κάτι τί διὰ τὰ ἔκτακτά σου ἔξοδα.

— Κ' ἐμένα, μαμάκα, ἐρωτᾷ ἡ τὴν στιγμὴν

ἐκείνην ἀκριβῶς εἰσερχομένη Ἀσπασία, δὲν θὰ μοῦ πέσῃ τίποτε ἀπὸ ταῖς ἑκατόν;

Πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ ἡ Κυρία Περδίκη, εἰσέρχεται ὁ ὑπηρέτης, κομίζων δύο ἐπιστολὰς καὶ μίαν κολοσσιαίαν ἀνθοδέσμην.

— Ἀκόμη γράμματα; φωνεῖ ἡ οἰκοδέσποινα. Καλά! Βάλε τα ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Καὶ αὐτὸ τὸ μπουκέτο ποιὸς τὸ ἔφερε;

— Ὁ περιβολάρης, κυρία. Σᾶς συγχαίρεται, λέγει, καὶ εἰς ἄλλα.

— Τὸ πῆρε καὶ αὐτὸς μυρωδιά; μὴ χειρότερα! παρατηρεῖ ὁ Τηλέμαχος.

— Δός του πέντε φράγκα, Νικόλα, καὶ πές του, τὸν εὐχαριστοῦμεν.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ Νικόλας, καὶ παρίσταται εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου ἄνθρωπός τις τοῦ λαοῦ, χυδαίαν ἔχων τὴν ὄψιν καὶ τὰς κνήμης γυμνάς, κοντὰς δὲ καὶ στενὰς φορῶν ἀναξυρίδας μέχρι γονάτων, ἐφεστρίδα μὲ διπλῆν σειρὰν σφαιροειδῶν καὶ θυσσανωτῶν κομβίων καὶ πέτασσον ἐκ πιλήματος ἄμορφον καὶ ἀποτετριμμένον. Διὰ τῆς μιᾶς αὐτοῦ χειρὸς κρατεῖ ῥάβδον χονδράν, διὰ τῆς ἄλλης δὲ ἀναλικνίζει ἀπὸ τῶν τεσσάρων του ἄκρων μανδύλιον ῥυπαρόν, εἰς οὗ τὸ βάθος κροταλίζουσιν ὀλίγα κέρματα.

— Καλῶς τὰ χαίρεσθε, κυρά! λέγει ὁ νέηλυς, βλέπων ἐστρωμένην τὴν τράπεζαν. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς νὰ πληθαίνῃ! τὸ μάθαμε δὰ κάτω 'ς τὸ παζάρι ὅλοι μας, καὶ τὸ καταχαρήκαμε, μάρτυς μου ὁ Θεός! τοῦ ἄξιζε τοῦ Κὺρ Γιάγκου, ἀλήθεια, γιατ' εἶνε καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς πατριώτης. Αἔ! 'ς τὴς ἄλλαις ἐκλογαὶς θὰ τὸν ἔχωμε πρῶτο σύμβουλο, χωρὶς ἄλλο.

— Εὐχαριστοῦμεν, ἀπαντᾷ δειλῶς ἡ κυρία Πηνελόπη, πτοουμένη σχεδὸν τὴν προστατευτικὴν ἐκείνην οἰκειότητα τῆς φράσεως· καὶ προσθέτει ἀμέσως:

— Τί ἀγαπᾶτε; τὸν Γιάγκο θέλετε; δὲν ἦλθ' ἀκόμη.

— Δὲν πειράζει, κυρά! ἀφοῦ εἶσθε ἡ εὐγενία σας, τὸ ἴδιο κάμνει. Εἶνε γιὰ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια... ὅ,τι προαιρεῖται ὁ καθείς...

Καὶ ὁ μέλλων κομματάρχης τοῦ Κ. Περδίκη ἀνοίγει διὰ τῶν δυό του χειρῶν τὰς ἄκρας τοῦ μανδηλίου καὶ πλησιάζει δύο βήματα πρὸς τὴν οἰκοδέσποιναν.

— Νικόλα! φωνάζει ἡ κυρία· δόσε πέντε φράγκα τοῦ κυρίου... — πῶς ὀνομάζεσθε, παρακαλῶ;

— Κωνσταντῖνος Φυσέκης, κυρά!

— Τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου.

— Ὄχι νὰ μοῦ τὰ δώσῃ, κυρά, ὄχι! Ἐ τὸ μανδῆλι νὰ τὰ ῥίξῃ παρακαλῶ. Αὐτὰ εἶνε χρήματα ἱερά, κ' ἐγὼ δὲν τὰ πιάνω 'ς τὸ χέρι μου.

Ὁ Νικόλας ἀποθέτει εἰς τὸ μανδήλιον τὸ πεντάφραγκον, ἀτενίζων ἐκφραστικώτατον καὶ γνώριμον βλέμμα ἐπὶ τὸν εὐσυνείδητον ἐρανιστήν, ὅστις ἀποχαιρετᾷ καὶ ἀπέρχεται.

— Ἠξεύρεις, μητέρα, ὅτι ἂν πηγαίνῃ ἔτσι τὸ πρᾶγμα, αἱ ἑκατὸν χιλάδες θὰ γείνουν πολὺ γρήγορα παραμύθι;

— Αἔ, καλά! ἀπαντᾷ μειδιῶσα ἡ μήτηρ του. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βοηθῇ, ὅταν ἠμπορῇ καὶ ὅσον ἠμπορεῖ. Μ' ἑκατὸν καὶ μὲ διακόσια φράγκα δὲν θὰ μᾶς 'λιγοστεύσουν, παιδί μου, κ' ἔννοια σου.

— Ἐμένα μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα, ὑπολαμβάνει ὁ νεαρὸς Περδίκης, διαῤῥηγνύμενος εἰς γέλωτα. Νὰ βάλωμε μίαν εἰδοποίησιν αὔριον εἰς τὴν ἐφημερίδα, ὅτι παρακαταθέτομεν τὸ ποσὸν εἰς ἕνα συμβολαιογράφον, εἰς μίαν τράπεζαν, — ἀδιάφορον ποῦ — καὶ νὰ κοπιάσῃ ὁ κόσμος νὰ παίρνῃ, ὡς ποῦ νὰ τελειώσουν. Ἔτσι μοῦ φαίνεται, θὰ εὑροῦμε τοὐλάχιστον τὴν ἡσυχίαν μας.

— Στάσου δὰ πρῶτα νὰ ταῖς πάρωμεν, καὶ ὕστερα σκεπτόμεθα, ἀπαντᾷ, γελῶσα ἐπίσης ἡ μήτηρ.

— Οὔ καϋμένε Τηλέμαχε! λέγει ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία, τί ἀνοησίαις ποῦ λές!

— Κύτταξε ποῦ τὸ πίστευσε κ' ἐροβήθηκε! ὑπολαμβάνει αἴφνης καὶ γελᾷ ἔτι θορυβωδέστερον. Ἔννοια σου, Ἀσπασάκι! ἔννοια σου, καὶ ὁ μπαμπᾶς τέτοιους χωρατάδες ἄνοστους δὲν τοὺς κάμνει. Ἀλήθεια, μητέρα, δὲν τρῶμε; Εἶνε μία περασμένη.

Ζ'

Ἡ οἰκογένεια Περδίκη ἀπέκαμε νὰ περιμένῃ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς καὶ κάθηται εἰς τὴν τράπεζαν.

Τὸ γεῦμα, ἐννοεῖται, εἶνε φαιδρότατον, καὶ οἱ δαιτυμόνες ὁμιλητικώτατοι.

Ἡ Κ. Πηνελόπη ὑψώνει ἤδη τὸ ποτήριόν της, προπίνουσα εἰς ὑγείαν τοῦ συζύγου της καὶ εὐχομένη *καὶ εἰς ἄλλα*, ὅτε ὁ Περδίκης ἀνοίγει παταγωδῶς τὴν θύραν καὶ ἐνσκήπτει ὡς κεραυνὸς εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ μορφή του εἶνε πορφυρά, οἱ ὀφθαλμοί του ἀπλανεῖς, τὸ βῆμά του βαρύ, καὶ αἱ χεῖρές του κινοῦνται ὡς πτέρυγες ἀνεμομύλου. Δὲν λέγει λέξιν, ἀλλὰ καταπίπτει ἐπὶ μιᾶς καθέδρας, καὶ ἀσθμαίνει κοπιωδῶς, ὡς φῦσα σιδηρουργείου.

— Τί εἶνε; φωνεῖ ἀναπηδῶσα ἀπὸ τῆς ἕδρας της ἡ σύζυγός του. Τί τρέχει; τί ἔπαθες;

Ὁ Περδίκης προσπαθεῖ νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνή του ἐκπνέει εἰς τὸν λάρυγγά του.

— Δός μου ἐδῶ ἕνα ποτῆρι νερό, Ἀσπασία! κραυγάζει ἡ Κ. Πηνελόπη. Γρήγορα! Ἔλα!

Καὶ ποτίζει τρυφερῶς τὸν συμβίον της.

— Μὰ τί τρέχει λοιπόν; λέγε μου! ἐρωτᾷ καὶ πάλιν.

— Τί νὰ τρέχῃ, ἀδελφή, ἀπαντᾷ τέλος, ἀνακτῶν τὴν φωνήν του ὁ Ἰωάννης. Τὸ κέρδος μας...

— Αἴ;

— Ἔγεινε...

— Τί;

— Κα-πνός!

— Μὲ τὰ σωστά σου εἶσαι; τί εἶν' αὐτά; τί θ' εἰπῇ: ἔγεινε καπνός;

— Θὰ εἰπῇ, ὅτι ἡ ὁμολογία μας δὲν εἶχε πληρωμένην τὴν τελευταίαν δόσιν.

— Καὶ τί μ' αὐτό;

Δὲν εἶνε ἀκριβῶς γνωστόν, τί ἀπήντησεν ὁ Περδίκης εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τῆς συζύγου του.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.
Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου].

ΙΔ'

Ἐπῆλθον αἱ διακοπαὶ τῶν μαθημάτων, καὶ ἡ Λουίζα, ἔχουσα τὴν ἔπαρσιν κόρης συμπληρωσάσης τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μητρικὴν οἰκίαν. Ἦτο ὡς καὶ πρὶν ὀλίγον τι ἰσχνή, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της ἐφαίνετο ὅτι θὰ γίνῃ εὐάρεστον, καίτοι προφανῶς ἡ φύσις τὴν εἶχε προωρισμένην νὰ μὴ ὑπερβῇ τὸ μέτριον.

Ἡ Μαρκέλλα μετὰ πολλῆς χαρᾶς εἶδεν ἐπανελθοῦσαν τὴν Λουίζαν. Ἡ ἀγνὴ ψυχή της οὐδόλως ὑπώπτευε τὰ κακὰ αἰσθήματα, καὶ ἡ Λουίζα ἦτο ἡ πρώτη αὐτῆς εὐεργέτρια. Ὅτε τὸ ἔρημον παιδίον εἶπε « Κυρίαν » τὴν κυρίαν Φαβροῦ, σφόδρα ἐξοργισθεῖσαν ἕνεκα τούτου, τὴν εἶπεν οὐχὶ διότι κατεπιέζετο ὑπ' αὐτῆς, οὐδὲ ἵν' ἀποδείξῃ τὴν ἀγανάκτησίν της, ἀλλ' ἁπλῶς διότι ἐνόησεν ὅτι, ἐπειδὴ δὲν ἦτο μήτηρ της, δὲν ὤφειλε καὶ νὰ τὴν λέγῃ μητέρα. Ἡ Μαρκέλλα ἦτο εἰλικρινὴς καὶ δὲν ἠδύνατο οὐδὲ ἤθελε νὰ ψεύδηται πρὸς τοὺς ἄλλους πολὺ δὲ μᾶλλον πρὸς ἑαυτήν.

Ἀλλ', ὡς εἶχε προΐδῃ ἡ κυρὰ Ζαλίνη, ἡ Λουίζα μετ' οὐ πολὺ εὗρε τὴν μητρικὴν οἰκίαν πάρα πολὺ μικράν. Ἡ κλίνη τῆς Μαρκέλλας, ἥτις μέχρι τοῦδε συμμετεῖχε τοῦ μόνου ὑπάρχοντος δωματίου, ἐξωρίσθη εἰς μικρόν τι σκοτεινὸν δωμάτιον, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔστησαν μικρὰν κλίνην νεάνιδος κομψοτάτην, δῶρον μητρικὸν ἀποσπασθὲν διὰ μυρίων θωπειῶν καὶ κολακειῶν. Ἡ κορασὶς οὐδὲν εἶπε, διότι κατὰ μικρὸν κατελάμβανεν αὐτὴν αἴσθημα βαθὺ ταπεινώσεως, καὶ ἡ οὐδένεια τοῦ ἀθλίου βίου της τοῦ ἄνευ τινὸς ἐλπίδος παρίστατο ἐνώπιόν της ὁσημέραι εὐκρινεστέρα. Ἡ δὲ Λουίζα δὲν ἀπέκρυπτε τὰς σχέσεις της· τὸ παρθεναγωγεῖον, ὡς συνήθως, ἐπέχρισε μὲν αὐτὴν δι' ἐξωτερικῆς τινος λαμπρότητος καὶ κομψότητος περὶ τὸ φέρεσθαι, ἀλλ' ὅμως ἀνέπτυξε τὰ φυσικὰ ἐλαττώματά της. Πᾶσα ἐσωτερικὴ μαθήτρια περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζει ἢ περὶ αὐτῆς καὶ μόνης, αἱ πράξεις της αὐτὴν καὶ μόνην ἐνδιαφέρουσιν, ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ μὴ παραβαίνῃ τὸν κανονισμὸν τοῦ σχολείου, τὰ πάντα ἀναφέρει πρὸς ἰδίαν αὐτῆς ὠφέλειαν, συχνάκις δὲ καταλαμβάνει αὐτὴν ἡ φιλαυτία τοῦ κοχλίου.

Τοιαύτη τις ἐγένετο καὶ ἡ Λουίζα· πλὴν δὲ τούτου τοσοῦτον ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ πλησίον της, ὥστε ἔλεγε τὰς παρατηρήσεις της γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ, καὶ οὕτω πως ἡ Μαρκέλλα ἔμαθε πρῶτον ὅτι εἶχε στόμα μέγα, ὅτι αἱ χεῖρές της ἦσαν μαῦραι, ὅτι ἦτο ἄσχημος κτλ. Λαβοῦσα δὲ γνῶσιν τῶν αὐτόχρημα ἐξωτερικῶν τούτων ἀτελειῶν, ἐστέναξε καὶ δὲν ἐλυπήθη περισσότερον. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠσθάνθη σφοδροτάτην ἐνδόμυχον προσβολήν, καὶ σφοδρὰ ὄρεξις πρὸς ἀποστασίαν τὴν κατέλαβε, λανθάνουσα μέν, ἀλλ' ὅμως ἑταίμη νὰ ἐκδηλωθῇ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἤθελόν τὴν προκαλέσῃ ζωηρῶς.

— Δὲν θέλω πλέον νὰ μ' ὁμιλῇς ἑνικῶς, εἶπε πρωΐαν τινὰ ἡ Λουίζα. Χθές μου ὡμίλησες ἑνικῶς ἐμπρὸς εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ σιδηροπώλου. Πρόσεξε καὶ ἐγὼ δὲν τα θέλω αὐτὰ τὰ πράγματα.

— Πολὺ καλά, κυρία, εἶπεν ἡ μικρά, ἐρυθριῶσα ἐξ αἰδοῦς.

— Καὶ διατί « κυρία; » σοῦ 'κακοφάνη; τοῦτο δά μας ἔλειπε!

Ἡ Λουίζα συνωφρυώθη καὶ ἔλαβεν ἦθος αὐστηρόν. Ἔπειτα δὲ πραϋνομένη:

— Μὰ τὸ ναί, εἶπε, δὲν εἶνε καὶ κακόν. Ἂς εἶνε, λέγε με κυρίαν· εἶνε ἀξιοπρεπέστερον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ κυρία Λουίζα κατέβη ᾄδουσα ταπεινῇ τῇ φωνῇ ᾄσμά τι νέον, ἡ δὲ μικρὰ ὀρφανὴ ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος αἰσθανομένη θαυμασμὸν ἅμα καὶ λύπην. Ἀλλ' ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον της, ὅπερ ἦτο νὰ καθαρίζῃ τὸ δωμάτιον, ἀφ' οὗ ἡ Λουίζα καὶ ἡ μήτηρ της ἔστρωνον τὰς κλίνας των.

Ἡ ἡμέρα αὕτη κακῶς ἀρχίσασα δὲν ἔμελλε νὰ εἶνε αἰσία εἰς τὴν Μαρκέλλαν, διότι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἔθραυσε δυστυχῶς πινάκιον.

— Βέβαια σὺ δέν τα πληρώνεις, εἶπε μετὰ τραχύτητος ἡ κυρία Φαβροῦ.

— Ἔχει ἀκριβά; ἠρώτησε μετ' ἀθῳότητος ἡ Μαρκέλλα.

Ὁσάκις ἐξετέλει θελήματα ἐλάμβανε πέντε, δέκα λεπτά. Ἔλεγε λοιπὸν ὅτι, οἰκονομοῦσα τὰ λεπτὰ ταῦτα, ἤθελε δυνηθῇ ἴσως νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ θραυσθέν.

— Δὲν εἶνε 'δική σου δουλειά! εἶπεν ἀποτόμως ἡ κυρία της, ἥτις δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ θραυσθὲν πρόστυχον πήλινον πινάκιον ἐτιμᾶτο εἴκοσι μόνον λεπτῶν.

— Κύτταξέ την ἐκεῖ τὴν αὐθάδη, εἶπεν ἡ Λουίζα προσερχομένη εἰς ἐπικουρίαν τῆς μητρός της.

— Δὲν ἠρώτησα ἀπὸ αὐθάδειαν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα, ἤθελα νὰ μάθω.

Ἀλλὰ πρὶν εἴπῃ τὴν τελευταίαν λέξιν, ἐρραπίσθη ὑπὸ τῆς Λουίζης.

— Γλωσσοῦ!

— Μή με κτυπᾶτε, κυρία Λουίζα! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρκέλλα, ἀνορθωθεῖσα ἐπὶ τῇ προσβολῇ ταύτῃ. Ὤ! μή με κτυπᾶτε!

Ἡ τρέμουσα φωνὴ τῆς Μαρκέλλας δὲν ἐξέφραζεν ἱκεσίαν, ἀλλὰ φανερὰν ἄμυναν, ἀπειλὴν σχεδόν.

— Εἶδες ἐκεῖ κακίαν! ἀνεφώνησεν ἡ Λουίζα. Ἂν ἦτον 'ς τὸ χέρι της θά μας ἔδερνε καὶ τῆς δυό!

— Σὺ φταῖς, Λουίζα, εἶπε σιγὰ πρὸς τὴν κόρην της ἡ κυρία Φαβροῦ.

— Ἂν την ἀφίνῃς νὰ 'σου φέρεται μὲ τόσην αὐθάδειαν, θά σοῦ τα κατωφέρῃ καὶ σένα τὰ ἴδια μεθαύριο, εἶπεν ἡ κόρη. Πρέπει νὰ της γίνῃ μάθημα! Ἔλα, κουζίνα, νὰ φᾷς τὸ ψωμί σου ξερὸ 'ς τὸ μαγειρειό. Ἐκεῖ σοῦ πρέπει, ἀχάριστο κορμί.

Ἡ Μαρκέλλα οὐδὲν ἀποκριθεῖσα ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου ὅπερ εἶχεν εἰς χεῖράς της, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ μελαγχολικὸν μαγειρεῖον καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Μᾶς κάνει καὶ μοῦτρα! ἐπέμεινε λέγουσα τὴν ἀχρείαν!

— Ἄφησέ την ἡσυχη, εἶπεν ἡ κυρία Φαβροῦ ἀγανακτοῦσα.

Ἀλλ' ἡ Λουίζα ἤθελεν ἀείποτε νὰ ὑπερισχύῃ ὁ λόγος της. Εἶχε τὴν ἐπιθετικὴν ἐκείνην ἐπιμονήν, ἥτις τέλος τοσοῦτον ἐνοχλεῖ τὰς ἀδυνάτους φύσεις, ὥστε τὰς ἀναγκάζει νὰ ὑποχωρήσωσιν ἵνα εὕρωσιν ἡσυχίαν. Ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας καὶ ὀλιγώτερον ἡ νεᾶνις ἀπέδειξεν εἰς τὴν μητέρα της ὅτι μυρία ὅσα κακὰ ἔμελλον νὰ προέλθωσιν ἐκ τῆς Μαρκέλλας, ἐὰν μὴ προελάμβανον νὰ καταδαμάσωσι τὸν κακὸν ἐκεῖνον χαρακτῆρα εὐθύς.

— Καλὰ λοιπόν, σώνει πλέον, εἶπεν ἡ μήτηρ θέλουσα νὰ ἀναχαιτίσῃ τὸ ῥεῦμα τῶν ἀποδεικτικῶν λόγων τῆς Λουίζας.

Ἀλλ' ἡ Λουίζα ἐπέμενε λέγουσα, καὶ ἐπὶ πολλὴν ἔτι ὥραν ἔλεγεν, ἔλεγε καί τοι ἡ μήτηρ δὲν την ἤκουε πλέον.

Ἡ Μαρκέλλα ἤκουε τὰ πάντα, οὐδεμία λέξις την διέφυγε, διότι τὸ λεπτὸν διάφραγμα ὅπερ ἐχώριζε τὸ μαγειρεῖον ἀπὸ τοῦ ἑστιατορίου ὑπῆρχεν ἁπλῶς μόνον διὰ τὸν τύπον. Πᾶσαι δὲ αἱ ἐξηγήσεις τῆς Λουίζης ἔπιπτον κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν της καὶ διετρύπων αὐτὴν ὡς βέλη ὀδοντωτά.

— Γίνεται, Θεέ μου! νὰ εἶμαι τόσο κακή! διενοήθη ἡ Μαρκέλλα. Ἄχ! καὶ ἂς ἦταν νὰ ἔβλεπαν καὶ ἡ δυό τους μέσα 'ς τὴν καρδιά μου!

Καίτοι δὲ ἦτο καταβεβλημένη ὑπὸ τῶν δακρύων ἅτινα ἐν σιωπῇ προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ, συνήγαγεν ὅμως τὰς δυνάμεις της καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν τοῦ μαγειρείου. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤκουε πλέον ὁμιλίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Τὸ ἑστιατόριον ἦτο κενόν, ὅθεν διηυθέτησε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ μετὰ τῆς συνήθους ἐπιμελείας, ἐσάρωσε τὰ ψιχία, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον ἵνα ἀποπερατώσῃ τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν της. Ἔπειτα ἀνέβη νὰ λάβῃ τὰ *μπαλώματά* της εἰς ἃ ἐνησχολεῖτο ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἑσπέρας. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ καταβῇ, ὡς ἐποίει ἄλλοτε, ἔμεινεν ἐπάνω ἐπιδοθεῖσα εἰς τὰς συνήθεις σκέψεις της.

Ὁσάκις ἦτο περίλυπος ἐσκέπτετο τὴν ἀποθανοῦσαν μητέρα της, ἧς τὸν τάφον οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ, καὶ τὸν ἀπόντα πατέρα της, ἐν ᾧ συνωψίζετο πᾶσα αὐτῆς χαρὰ καὶ πᾶσα ἐλπίς. Ἐπανειλημμένως ἀκούουσα περὶ τοῦ πατρός της τὴν κυρὰ Ζαλίνην, ἥτις προσεπάθει ὥστε νὰ μή τον λησμονήσῃ ἡ μικρά, ἐφαντάζετο ὅτι τον γνωρίζει, καί τον ἀνέμενε: δὲν ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ἡμέραν τινά; Θὰ εἰσήρχετο εἰς τὸ κατάστημα καὶ θὰ ἠρώτα τὴν κυρίαν Φαβροῦ:

— Σεῖς, κυρία, δὲν ἐπήρατε ἕνα κοριτσάκι τοῦ ὁποίου ἡ μητέρα ἀπέθαν' ἔξαφνα; Αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, κυρία, εἶνε κόρη μου! Ἡ Μαρκέλλα θὰ ἐπήδα εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ ἐκεῖνος θὰ την ἐκράτει σφιγκτὰ σφιγκτὰ ἐν ταῖς ἀγκάλαις του...

— Ἄχ! πατέρα μου! εἶπεν ἡ κόρη δακρυρροοῦσα, ποῦ νὰ ἤσουν ἀπὸ ἕνα μέρος νἄβλεπες τὴν κόρη σου τὴν καϊμένη!

Καὶ ἀνατείνασα ἄπελπις τοὺς ἰσχνοὺς αὐτῆς βραχίονας, ἔθλιψεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ στήθους της, περιπτυσσομένη τὴν ἀόρατον εἰκόνα τοῦ ἀπόντος πατρός της...

Τίς οἶδεν; Ἴσως καὶ ἐκεῖνος ἐκεῖ κάτω κατὰ τὴν ἐπώδυνον ἐκείνην στιγμὴν εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὸ τέκνον ὅπερ εἶχεν ἀπολέσῃ!

Ἐκτύπησαν τὴν ὀροφήν, ἡ κόρη σπεύσασα ἐκυψε πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ πατώματος ὀπὴν καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὸ κτύπημα.

— Τί κάνεις; ἠρώτησεν ἡ κυρία Φαβροῦ.

— Μπαλόνω, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Πᾶρ' τὴ δουλειά σου κ' ἔλα κάτω.

Ἡ Μαρκέλλα ὑπακούσασα κατέβη καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἐκάθητο ἐν τῷ καταστήματι, ἐν τῇ χειρίστῃ, ἐννοεῖται, θέσει.

Ἡ Λουίζα ἀνεγίνωσκε, καὶ ἐκ διαλειμμάτων αἴρουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέβλεπε μετ' ὀργῆς τὴν θρασεῖαν παιδίσκην, ἥτις εἶχε τολμήσῃ πρὸ μικροῦ νὰ τῇ ἀποκριθῇ. Οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς μικρᾶς οὐ μόνον οὐδεμίαν συμπάθειαν ἐνεποίουν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καί την ἐξηρέθιζον καί την καθίστων λυσσαλέαν. Ἡ πολλὴ ἔπαρσις εἶχε καταπνίξῃ τὴν φωνὴν τοῦ συνειδότος ἥτις ἐλάλει πρὸς αὐτὴν μυστικά.

Ἵνα δὲ τὴν τιμωρήσῃ διότι ἔκλαυσεν, ἵνα ἐκδικηθῇ τὴν σιωπηλὴν ὕβριν ἣν ἐδήλου τὸ δακρύβρεκτον ἐκεῖνο μικρὸν πρόσωπον, ἡ Λουΐζα ᾐσθάνετο τὰς χεῖράς της προθύμους νὰ ῥαπίσωσι καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἐν τούτοις ἡ μετὰ μεσημβρίαν διῆλθεν ἄνευ τινὸς συμβάντος. Περὶ δὲ τὴν ἕκτην καὶ ἡμίσειαν ἡ κυρία Φαβροῦ μετέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον ἵνα παρασκευάσῃ τὸ δεῖπνον, ὅπερ δὲν ἐπιστεύετο ἀκόμη εἰς τὰς πρωτοπείρους χεῖρας τῆς Μαρκέλλας, ἔμειναν δὲ τὰ δύο κοράσια μόνα.

Ἡ ὀρφανὴ δὲν ἔβλεπε πλέον, καὶ ὅμως ἔκυπτεν ἐπὶ τοῦ ἔργου της πολλαπλασιάζουσα τὸν ζῆλόν της, καὶ τοῦτο ἵνα ἀποφύγῃ τὰς παρατηρήσεις τῆς Λουΐζας.

Μετὰ μακρὸν διάλειμμα ἡ Λουΐζα εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ;

— Μαρκέλλα!

Ἡ κοράσις ὕψωσε τὴν κεφαλήν, ἐλπίζουσα ὅτι ἡ Λουΐζα συνελθοῦσα ἔμελλε νὰ τῇ εἴπῃ λόγον τινὰ εὐμενῆ, ὅστις θὰ ἐξῆλειφε τὸ πρωϊνὸν ῥάπισμα. Ἀλλὰ τοὐναντίον εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας Λουΐζας λάμποντας ἐκ μοχθηρᾶς λάμψεως.

— Ἔρχεσαι νὰ μου ζητήσῃς συγχώρησιν διὰ τὴν αὐθάδειάν σου; τῇ εἶπε σιγά.

Δὲν ἐτόλμα δὲ νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν, μή τὴν ἀκούσῃ ἡ μήτηρ της, ἥτις δὲν θὰ τὴν ἐπεδοκίμαζεν· ὤ, περὶ τούτου ἦτο βεβαιοτάτη ἡ Λουΐζα.

Ἡ Μαρκέλλα ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν οὐδὲν ἀποκριθεῖσα, διότι ἡ καρδία της διετέλει ἐν ὀδυνηρᾷ διαφωνίᾳ. Τῷ ὄντι εἶχε φερθῇ κακῶς; Ἂν τοῦτο ἦτο ἀληθές, δὲν εἰξεύρει πλέον ποῦ ἦτο ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐκπεπληγμένη ψυχή της δὲν εὕρισκε πλέον ποῦ νὰ στηριχθῇ.

— Δὲν θέλεις; εἶσαι ἄθλιον καὶ ἀχάριστον κορίτσι, χωρὶς καρδιά! ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Λουΐζα μετὰ συριγμοῦ ἐγείδνης. Ἐγὼ πταίω ποὺ σε συμμάζωξα μέσ' ἀπὸ τὸν δρόμον! Δέν σ' ἄφινα νὰ εἶσαι τώρα ἐκεῖ ποὺ σου ἔπρεπε, 'ς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον!

Ἡ κυρία Φαβροῦ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μαγειρείου, καὶ ἡ μὲν Λουΐζα ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸ βιβλίον, ἡ δὲ Μαρκέλλα στιγμιαίως φανεῖσα ὡς ἀπαυδήσασα, ἐδίπλωσε τὸ ἔργον της λέγουσα μετὰ φωνῆς συντετριμμένης:

— Δὲ βλέπω πιά!

— Λοιπόν! νά, πᾶρ' αὐτὸ τὸ δέμα καὶ νὰ το πᾷς 'ς τὴν ὁδὸν Ῥοκροᾶ· ἡ κυρία εἶπεν ὅτι δὲν το ἔχει τόσον ἀνάγκην, ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶνε σκοτεινὰ γιὰ νὰ ῥάψῃς, μπορεῖς νὰ πᾷς. Ἐγὼ βάζω τραπέζι. Ἔλα, καὶ νὰ μὴν κάνῃς ἕνα χρόνο.

Ἡ Μαρκέλλα ἀπῆλθε τρέχουσα, καὶ μετ' οὐ πολὺ εὗρε τὴν ὑποδειχθεῖσαν οἰκίαν, διότι ἐγίνωσκε καλῶς ὅλον ἐκεῖνο τὸ τμῆμα. Ἐπανερχομένη διῆλθε πρὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Βικεντίου Παύλου καὶ ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδε φῶτα πολλά. Ἦτο περὶ λύχνων ἁράς, ἀλλ' εἰσήρχοντο ἀκόμη εὐσεβεῖς τινες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις δὲν εἶχε κλείσῃ ἀκόμη.

Ἄρρητος χρεία ἀσύλου, προσευχῆς, παραμυθίας εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου. Ἰδοῦσα λοιπὸν κυρίαν τινὰ μελανειμονοῦσαν εἰσερχομένην διὰ πλαγίας τινὸς θύρας, εἰσέδυσε καὶ αὐτὴ κατόπιν της.

Ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς ἐκκλησίας ἔμεινεν ἔκθαμβος. Αἱ μακραὶ σειραὶ τῶν ἁγίων ἐζωγραφημέναι ὑπὸ τοῦ Φλανδρίνου διὰ χρωμάτων γλυκυτάτων ἐπὶ ἐδάφους χρυσοῦ, ἐφαίνοντο ἐν τῇ σκιᾷ τῆς ἑσπέρας ὡς ἄγγελοι πτερωτοὶ καὶ ζῶντες, κινούμενοι βραδέως καὶ ἱεροπρεπῶς. Ὁ χρυσὸς τοῦ ἐδάφους τῶν εἰκόνων ἔστιλβε κατὰ διάφορα μέρη καὶ οἱ μεγάλοι φοίνικες οἱ διαχωρίζοντες τὰς πολυπροσώπους εἰκόνας παρίσταντο μαῦροι καὶ μυστηριώδεις.

Ἡ Μαρκέλλα προέβη βήματά τινα καὶ εὑρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ὑπὸ τὸν ὑψηλὸν τροῦλλον. Λάμψις ζωηροτέρα κατήρχετο ἄνωθεν καὶ διεσκορπίζετο ἐπὶ τῶν νώτων τῶν καθισμάτων, ἅτινα ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως ἦσαν λεῖα, ἐπὶ κοσμήματός τινος ἐπιχρύσου, ἐπί τινος τῶν χαλκίνων πολυελαίων, ὧν αἱ σφαῖραι ἔλαμπον ἐν τῇ σκιᾷ.

Ἡ Μαρκέλλα ἥτις οὐδέποτε σχεδὸν ἐφοίτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ μάλιστα τὴν ἑσπέραν, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ ὃν αἰσθάνεταί τις εὑρισκόμενος ἐν ἐρημικῷ τόπῳ ἱερῷ. Ἡ αἴσθησις δὲ τοῦ ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτο ἄσυλον, τοσοῦτον συνεκίνησε τὴν καρδίαν της, ὥστε αὐτομάτως ἔκλινε τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς ψιάθου τῆς καλυπτούσης τὰς μαρμαρίνους πλάκας τοῦ ἐδάφους τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐστέναξε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ εὐεξίας.

Ἡ ἐκκλησία εἶνε ὁ οἶκος τοῦ παναγάθου Θεοῦ, εἶχον εἴπῃ εἰς τὴν Μαρκέλλαν· ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶνε τοῦ Θεοῦ, βεβαίως εἶνε καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, ὥστε καὶ ἡ Μαρκέλλα ἦτο ἤδη ἐν τῷ οἴκῳ της. Ἡ ὀσμὴ τοῦ λιβάνου ἤρεσκεν εἰς αὐτήν, ἡ δὲ αὐξάνουσα σκιὰ ἀνέπαυε τοὺς ἐκ τῶν δακρύων καταπεπονημένους ὀφθαλμούς της. Ἠσθάνθη πρὸς στιγμὴν ἡδονὴν καὶ εὐαρέστησιν ὅλως ὑλικήν· ἀλλὰ αἴφνης ἀνεμνήσθη ὅτι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις προσεύχονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ κραυγὴ μεγάλη ἐξῆλθεν ἐκ τῆς τετρωμένης ψυχῆς της:

— Θεέ μου, Θεέ μου, δός μου τὸν πατέρα μου, ἢ πάρε με νὰ 'πᾶ νὰ βρῶ τὴ μητέρα μου!

Αὕτη ἦτο ἡ ἀδιάλειπτος εὐχὴ τῆς ὀρφανῆς, εὐχή, ἣν πρὸ πολλοῦ ᾐσθάνετο ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ τὴν διατυπώσῃ, καὶ ἥτις ἀνέβλυσεν ἐκ τῶν χειλέων της ὡς τις ἐπίκλησις ἀπηλπισμένου ἀνθρώπου. Καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ταύτης συγκινήσεως, κατέπεσεν ἀδρανής, ἐλπίζουσα ὅτι ἡ δέησίς της ἔμελλε νὰ εἰσακουσθῇ καὶ ὅτι τοὐλάχιστον ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ ἵνα δυνηθῇ νὰ συναντήσῃ τὴν μητέρα της.

Βῆμα ἀντήχησε πλησίον της, χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου της καὶ φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα μετὰ τόνου ὅστις ἐφαίνετο μὲν μέτριος, ἀλλὰ βεβαίως ἦτο τραχύς:

— Τί κάνεις αὐτοῦ, κοριτσάκι; Ἔλα, πήγαινε σπίτι σας.

Ἡ Μαρκέλλα ἀνασκιρτήσασα ἀνεκάθησεν. Ὁ νεωκόρος την παρετήρει περιέργως, διότι δὲν την εἶδεν ἄλλοτε, δὲν ἦτο τῆς ἐνορίας. Καὶ ἐκείνη τον παρετήρησε καὶ ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τι, ἀλλ' ὅμως ἐκρατήθη, διότι δὲν εἶχε καὶ τίποτε νὰ τῷ εἴπῃ, ἀφοῦ πρώτην ἤδη φορὰν τον ἔβλεπεν. Ἐξῆλθε λοιπὸν βήματι βραδεῖ, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἤναπτον αἱ κανδῆλαι χάριν τῆς ἑσπερινῆς προσευχῆς καὶ ἡ ἐκκλησία κατὰ μικρὸν ἐπληροῦτο γυναικῶν ἐνδεδυμένων σκοτεινὰ φορέματα.

Ἡ αἴσθησις τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς χαρᾶς ἣν ᾐσθάνθη κατὰ πρῶτον, ἀπέπτη μετὰ τοὺς λόγους τοῦ νεωκόρου.

— Οὔτε ἐκκλησία γιὰ νὰ παρακαλέσω τὸν Θεόν! διενοήθη μετὰ τῆς εὐκολίας ἐκείνης μεθ' ἧς συμπεραίνει τις ἀπὸ τοῦ ἐπί μέρους τὸ καθόλου, ὅπερ δὲν εἶνε προνόμιον μόνων τῶν παιδίων. Γιὰ νὰ σ' ἀφήσουν 'ς τὴν ἐκκλησία, πρέπει νὰ πάῃ κανεὶς μὲ τὴ μητέρα του, αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό!

Ἐπανῆλθε δὲ εἰς τῆς κυρίας Φαβροῦ ἀπεγνωσμένη, κεκυφυῖα, παρακαλοῦσα νὰ ἀποθάνῃ.

— Ποῦ ἐγύριζες καὶ ἄργησες τόσο; ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Φαβροῦ ἐξωργισμένη ἅμα ἰδοῦσα τὴν Μαρκέλλαν. Ἐχάζευες 'ς τὸ δρόμο;

— Ὄχι, κυρία, ἀπεκρίθη ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ.

— Τὶ βλέπεις τὴν ψεύτρα! εἶπεν ἡ Λουΐζα ἐμπαικτικῶς.

Ἡ Μαρκέλλα οὐδὲν εἶπεν, εἶχεν ἀπόφασιν οὐδέποτε νὰ ὁμολογήσῃ ποῦ ἦτο. Προετίμα χιλιάκις νὰ κατηγορηθῇ ὡς ψεύστρια, ἢ νὰ διηγηθῇ τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τὴν ἐπέπληξαν, ἀλλ' ἐκείνη ἠκροᾶτο κάτω νεύουσα καὶ οὐδὲν ἀποκρινομένη.

— Ἔχει πολὺ κακὸν χαρακτῆρα, παρετήρησεν ἡ Λουΐζα, ὅτε μετὰ τὸν δεῖπνον ἵν' ἀπαλλαχθῇ ἀπέστειλε τὴν Μαρκέλλαν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ σκοτεινόν της δωμάτιον.

— Δὲν ἠξέρω τί την ἔπιασε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Φαβροῦ, πρωτήτερα δὲν ἦτον ἔτσι.

— Δέν σοῦ το εἶπα ὅτι ζηλεύει! ἐπέμεινε λέγουσα ἡ κόρη. Τὴν ἐκαλόπιασες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ την ἐχάλασες· τὴν εἶχες σὰν κόρη σου καὶ ἐφαντάσθη πῶς πάντα θὰ εἶνε ἔτσι.

— Μετανοῶ πού την ἐπῆρα, μὰ πάλι τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, συνεπέρανεν ἡ φαρμακέμπορος.

— Καὶ ποῦ νὰ μαντεύσω ὅτι θὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα ἕως ἐδῶ; ἀπεκρίθη ἡ κυρία Λουΐζα.

Ἡ κυρία Φαβροῦ οὐδὲν ἀπεκρίθη· ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἤδη ὁ λόγος της δὲν ὑπερίσχυεν ἐν τοῖς οἰκογενειακοῖς συμβουλίοις.

Τὴν ἐπιοῦσαν μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπῆλθεν εἰς τὴν Λουΐζαν ἡ ἀλλόκοτος ὄρεξις νὰ *συγυρίσῃ* τὸ δωμάτιον.

Καὶ δὲν ἦτο μεν ἀργά, διότι εἶχον δειπνήσῃ ἐνωρίς, ἀλλὰ βροχὴ πυκνὴ ἐσκότιζε τὴν ἀτμόσφαιραν ὡς ἐὰν ἦτο ἡ δεκάτη ὥρα τῆς νυκτός. Μετὰ μεσημβρίαν ἐβρόντα, ἡ καταιγὶς εἶχεν ἀποσοβηθῇ, καί τοι ἐφαίνοντο ἐνιαχοῦ ἀστραπαὶ ὠχραὶ ἐκ διαλειμμάτων φωτίζουσαι τοὺς ζοφεροὺς ὄγκους τῶν νεφελῶν.

— Ἀλλ' ἐν τῷ τμήματι ἐκείνῳ, τῇ καρδίᾳ τῶν Παρισίων, ἡ τοιαύτη κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας δὲν θεωρεῖται τι ἄξιον λόγου, καὶ ὁ θόρυβος τῶν ἁμαξῶν καλύπτει συχνάκις τὸν κρότον τῶν βροντῶν. Μόνον οἱ φανοὶ τῶν ὁδῶν ἐσείοντο ὠθούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Καὶ ἡ μὲν Λουΐζα ἀνάψασα κηρίον ἀνέβη τὴν μικρὰν κλίμακα, ἡ δὲ μήτηρ της ἀπεκοιμᾶτο σχεδὸν ἐπί τινος μυθιστορήματος. Ἡ Μαρκέλλα διηυθέτει τὰ τοῦ ἑστιατορίου.

Τὰ ὀλίγα συρτάρια τοῦ *κομοῦ*, τὰ διαμερίσματα τῆς σκευοθήκης δὲν ἐβράδυναν νὰ διευθετηθῶσι· δύο ἢ τρία μικρὰ ἔπιπλα μόνον μετέβαλον θέσιν, τὸ μόνον ὅπερ ἠδύνατό τις νὰ κάμῃ ἐν τῷ στενῷ ἐκείνῳ δωματίῳ. Ἐν τούτοις ἡ Λουΐζα δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ κορέσῃ τὴν πρὸς τὴν δραστηριότητα ὄρεξίν της. Τῇ ἐπῆλθε λοιπὸν ἰδέα τις.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπε καθ' ἑαυτήν, τὸ βρωμοκόριτσο αὐτὸ ποτὲ δὲν *συγυρίζει* τὸ ῥημάδι της!

Καὶ παρευθὺς ἤνοιξε τὸ στενὸν δωμάτιον τῆς Μαρκέλλας ἐν ᾧ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐχώρει ἡ κλίνη της, ἥτις μετ' οὐ πολὺ θὰ τῇ ἦτο λίαν μικρά, καὶ ἓν κάθισμα χαμηλόν. Ἐπὶ τοῦ καθίσματος παρετήρησε πρῶτα πρῶτα παλαιὸν ξύλινον κουτίον, ὅπερ ἁρπάσασα ἤνοιξεν ἐρωτῶσα ἑαυτὴν τί τάχα ἠδύνατο νὰ ἔχῃ κεκρυμμένον ἐν αὐτῷ ἡ Μαρκέλλα.

Ἐκ τοῦ κουτίου ἐξήγαγε τεμάχιον χαρτονίου, ἐφ' οὗ ἦτο περιτετυλιγμένη ὀλίγη κλωστὴ καὶ ῥάκη τινὰ ἀσήμαντα. Ὑποκάτω τοῦ χαρτονίου ἐν τῷ κουτίῳ οἱ δάκτυλοί της προσέκρουσαν εἰς σκληρόν τι πρᾶγμα, χαρτίον συνεπτυγμένον ὅπερ ἀναπτύξασα εὗρε τρία σολδία.

Κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου ὀργῆς. Ἐμμένουσα ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ὑπονοίᾳ, καταβαίνει δρομαία τὴν κλίμακα, ἀνοίγει τὴν θύραν ἀποτόμως, ἀφυπνίζει τὴν ἐπὶ τοῦ βιβλίου ὑπνώττουσαν μητέρα της, καταφοβίζει τὸν γάτον ὅστις ὡς ἀστραπὴ καταφεύγει ἐπί τινος σκευοθήκης, καὶ σείουσα τὴν Μαρκέλλαν ἀπὸ τοῦ ὤμου, τῇ δεικνύει τὰ σολδία καὶ τῇ λέγει:

— Ποῦ τὰ 'σούφρωσες αὐτά;

Ἡ Μαρκέλλα ἀνεσκίρτησεν, ὠχρίασεν ἐπὶ τῇ ὕβρει ταύτῃ, καὶ ἔστρεψε πρὸς τὴν Λουΐζαν τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της ἐξαστράπτοντας ἐξ ἀγανακτήσεως. Τὰ χείλη της ἔτρεμον, ἠθέλησε νὰ

ἀποκριθῇ, ἀλλὰ ὁ λάρυγξ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Τὰ 'πῆρες ἀπὸ τὸ συρτάρι; ἢ τα οἰκονόμησες ἀπὸ τὰ 'ψώνια; ἐξηκολούθησεν ἡ Λουίζα μᾶλλον μᾶλλον ἐνισχυομένη καὶ πειθομένη ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ παιδίου, ἣν ἐξελάμβανεν ὡς ταραχὴν ἐνόχου.

Ἡ Μαρκέλλα ἀνένευσε καὶ ἐκίνησε τὰ χείλη, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκριθῇ.

— Ποῦ τα ηὕρες τὰ λεπτά, ἠρώτησεν ἡ κυρία Φαβροῦ, ἥτις ὅμως δὲν ἐνόει ἀκόμη τίποτε.

— Μέσα 'ς ἕνα κουτί, κοντὰ 'ς τὸ κρεββάτι της τὰ εἶχε κρυμμένα! ἀπεκρίθη ἡ Λουίζα.

Ἡ ὀρφανὴ τέλος ἀναλαμβάνουσα τὸν λόγον εἶπε.

— Μοῦ τα δίνουν ὅταν κάνω τὰ θελήματα· τὰ εἶχα ν' ἀγοράσω τὸ πιάτο.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, ψευτροῦ! ἀνεφώνησεν ἡ Λουίζα ἔξαλλος.

Καὶ ᾐσθάνετο μὲν ἡ Λουίζα ὅτι ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ὅμως, ἐμμανὴς διότι δὲν προεῖδε τὴν ἀπλουστάτην ἀπόκρισιν τῆς Μαρκέλλας, δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἠπατήθη. Ὤφειλεν ἴσως νὰ ζητήσῃ συγγνώμην παρὰ τοῦ μικροῦ ἐκείνου παιδίου; Οὐδέποτε.

— Μάλιστα, ἀλήθεια εἶνε! ἀπεκρίθη ἡ Μαρκέλλα μετὰ προκλητικοῦ τρόπου. Ἡ ἄκρα αὐτῆς πρᾳότης μετεβάλλετο εἰς λύσσαν πρὸ τῆς ἀγρίας ἐπιμονῆς τοῦ νὰ την κατηγορῶσιν ἀδιαλείπτως ἐπὶ πταίσματι ὅπερ αὐτὴ οὐδὲ κἂν εἶχέ ποτε φαντασθῇ — Ἀλήθεια εἶνε! Σεῖς εἶσθε ψεύτρα.

Ἡ Λουίζα ἤγειρε τὴν χεῖρά νὰ την δείρῃ, ἀλλ' ἡ μήτηρ ἐκράτησε τὸν βραχιονά της. Ἡ Λουίζα, ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της διότι δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ὅτι ὑποχωρεῖ. Ἀλλ' ἡ ὀργή της ὅμως δὲν ἱκανοποιήθη· ὅθεν ἀποβλέψασα πρὸς τὴν Μαρκέλλαν μετὰ δεινῆς περιφρονήσεως, ἐξετόξευσε κατ' αὐτῆς ὕβριν δεινὴν καὶ θανατηφόρον:

— Κλέφτρα! ἀνεφώνησε συσφίγγουσα τοὺς ὀδόντας καὶ ἔχουσα λευκὰ τὰ χείλη. Σωκακόπαιδο, πού το συμμάζωξα μέσ' ἀπὸ τὸ δρόμο γιὰ ψυχικό, καὶ νὰ κλέβῃ τὴν κυρίαν της!

Ἡ Μαρκέλλα ἀπέβλεψε πρὸς τὴν Λουίζαν, ἔπειτα δὲ πρὸς τὴν κυρίαν Φαβροῦ, περιέστρεψε τὸ βλέμμα καὶ εἶδε τὸ μικρὸν κατάστημα ἐν ᾧ διῆλθεν ὑπὲρ τὰ τέσσαρα ἔτη τοῦ βίου της, καὶ ᾐσθάνθη ὅτι σφόδρα ἐμίσησε τὰ ἐξωργισμένα ἐκεῖνα πρόσωπα καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς τοίχους, τοὺς μάρτυρας τῆς φανερωτάτης ἀδικίας, ἧς ἦτο θῦμα.

— Ἐγώ, κλέφτρα! εἶπεν. Ἀχ!

Δὲν ἀπέκρυψεν ἐντὸς τῶν χειρῶν τὸ ἔντιμον πρόσωπόν της τὸ ἐρυθρὸν ἐξ ἀγανακτήσεως, ἀλλ' ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ἄλλοτέ ποτε προστάτιδά της ἥτις νῦν τὴν κατεδίωκε τοσοῦτον δεινῶς, εἶπεν·

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ κακό! πολὺ κακό! Ὁ Θεὸς θὰ σας κολάσῃ!

Καὶ πρὶν ἡ κυρία Φαβροῦ δυνηθῇ νὰ προϊδῇ τί ἔμελλε νὰ πράξῃ, ἡ Μαρκέλλα ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐξορμᾷ δρομαία εἰς τὴν ὁδόν. Ἡ κυρία Φαβροῦ ἠθέλησε νὰ δράμῃ κατόπιν της, ἀλλ' ἡ Λουίζα την ἐκράτησε.

— Καλὲ δὲν την ἀρίνεις; εἶπε μοχθηρῶς γελῶσα, τώρα πάλιν θὰ γυρίσῃ. Μή σε μέλῃ καὶ δὲν θὰ 'πάγῃ μακριά. Νὰ το ἰδῆς.

— Πολὺ ἄσπλαχνα ἐφέρθηκες! εἶπεν ἡ μήτηρ δυσηρεστημένη. Φοβοῦμαι Λουίζα μὴν εἶσαι σκληρόκαρδη!

— Ὄχι, μητέρα, αὐτὴ ἔχει κακὸ χαρακτῆρα, καὶ τὴν ἐχάλασες σὺ μὲ τὰ χάδια σου, εἶπε τὸ ζηλότυπον πλάσμα.

Ἀλλ' ἐνδομύχως ἡ Λουίζα ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ ζηλοτυπία καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐξηρέθιζεν αὐτὴν ἐναντίον τῆς ὀρφανῆς, ἣν αὐτὴ ἔφερεν ἄλλοτε εἰς τὴν ἑστίαν. Εἶχεν ἀγαπήσῃ τὴν Μαρκέλλαν ὡς μεγάλην πλαγγόνα, ὡς κούκλαν, ἥτις ἦτο κτῆμά της. Ἦτο πρᾶγμα ἰδικόν της ὅπως εὑρίσκει τις καθ' ὁδὸν ἁπλοῦν τι πρᾶγμα καὶ το οἰκειοποιεῖται διότι οὐδεμίαν ἔχει ἀξίαν. Ἀλλὰ καθ' ὅσον ἡ Λουίζα ἡλικιοῦτο, ἡ πρὸς τὴν κυριότητα κλίσις της ἐπετείνετο καὶ κατέστη σκληρὰ πρὸς τὸ παιδίον...

Τὸ ἄθυρμα τοῦτο βεβαίως ἔπταιε προδηλότατα! Ἀρά γε τὸ ἀπολωλὸς τοῦτο παιδίον, τὸ ἕνεκα εὐσπλαγχνίας τυχὸν περιθάλψεως, δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸ εὐτυχὲς ὁσάκις εὐηρέστει, ὁσάκις ὑπεχώρει πρὸ τῆς θελήσεως τῆς εὐεργέτιδός του; Τὰς σαφεστάτας ταύτας ἀληθείας ἐπεχείρησεν ἡ Λουίζα νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὴν μητέρα της, ἥτις ὅμως ἀπεποιήθη νὰ τας πιστεύσῃ καθ' ὅσον μάλιστα ἡ Μαρκέλλα δὲν ἐφαίνετο ἐπανερχομένη.

Ἀστραπὴ βιαία διέσχισε τὰ ζοφερὰ νέφη τὰ ἐπὶ τῶν Παρισίων πλανώμενα, καὶ ἐβρόντησε μετὰ φοβεροῦ πατάγου. Ἡ κυρία Φαβροῦ ἔσπευσεν εἰς τὴν φλιὰν τοῦ καταστήματος καὶ ἠθέλησε διὰ τοῦ βλέμματος νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ σκότος τὸ ψηλαφητὸν μετὰ τὴν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς. Ἐκάλεσε τὴν Μαρκέλλαν, ἀλλ' οὐδεμία ἀπόκρισις ἠκούσθη, μόνον τῆς βροντὴς ὁ συνεχὴς καὶ ἀκατάπαυστος βόμβος ἐξηκολούθει ἀντηχῶν. Σταγόνες τινὲς βροχῆς κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἔπειτα ἄλλη ἀστραπή, ζωηροτέρα τῆς πρώτης, διέσχισε τὸν οὐρανὸν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των, καὶ ἔκρηξις μετὰ σφοδροῦ τριγμοῦ ἐπηκολούθησεν.

Ἡ Λουίζα ἀνεκραύγαζεν ἐκ τοῦ φόβου καὶ εἴλκυσε τὴν μητέρα της ἐντὸς τοῦ καταστήματος.

Ἐν τῇ ἀτμοσφαιρικῇ ταύτῃ ταραχῇ τὸ ὡρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Βικεντίου Παύλου ἐσήμανε τὴν δεκάτην ὥραν.

Αἱ ἅμαξαι εἶχον διασκορπισθῇ τῇδε κἀκεῖσε, τὰ λεωφορεῖα ἐφαίνοντο ἀραιότερα, οἱ γείτονες ἔκλειον τὰ καταστήματά των.

— Ἰδοὺ νὰ ἰδῶ τὴν κυρὰ Ζαλίνην, εἶπεν ἡ κυρία

Φαβροῦ καταβιβρωσκομένη ὑπὸ δεινῆς ταραχῆς καὶ ἀμηχανίας.

Καὶ ἐξελθοῦσα ἐπανῆλθε παρευθὺς ὠχροτάτη καὶ εἶπε πρὸς τὴν Λουίζαν:

— Ἡ κυρὰ Ζαλίνη εὐγῆκε 'νωρὶς καὶ ἀκόμα δὲν ἐγύρισε. Κανεὶς δὲν εἶδε τὴν Μαρκέλλαν... Λουίζα, ἔχεις κακὴ ψυχή· — τὸ εἶπεν ἡ μικρή· ὁ Θεὸς θὰ σε κολάσῃ!

— Ἀχ! μητέρα! ἀνεφώνησεν ἡ νεᾶνις δακρυροοῦσα, δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ κάμω κακόν. Ἤλπιζα ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ, σ' ὁρκίζομαι.

Τὸ μεσονύκτιον ἡ κυρία Φαβροῦ ἦτο ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐξετάζουσα τὰς διερχομένας σκιὰς ὅσον μακρὰν ἠδύναντο οἱ ὀφθαλμοί της νὰ διεισδύσωσιν εἰς τὸ σκότος. Ἡ Λουίζα ἀπαυδήσασα ἐκ τῶν κλαυθμῶν, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ἐπὶ τοῦ γραφείου. Ἡ κυρία Φαβροῦ καταπεπονημένη εἰσῆλθε τέλος, ἀφῆκε δὲ τὴν θύραν ἡμιάνοικτον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἵνα ἡ μικρὰ δυνηθῇ νὰ εἰσέλθῃ ὠθοῦσα ἁπλῶς καὶ μόνον τὴν θύραν. Διενυκτέρευσε δὲ καθιστή, καθ' ἑκάστην στιγμὴν ἀφυπνιζομένη...

Ἀλλὰ μάτην! ἡ Μαρκέλλα δὲν ἐπανῆλθε.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ ΠΟΤΑ

Δ' — ΒΛΑΒΑΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια· Ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐξακολουθήσωμεν τὰς βλάβας, ἃς ἐπιφέρει τὸ οἰνόπνευμα, ἀναλόγως τῆς ἐνδότερον εἰς τὸν ὀργανισμὸν εἰσδύσεως αὐτοῦ.

Τὸ οἰνόπνευμα, ἀπορροφηθὲν διὰ τῶν φλεβιδίων τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, πρὶν ἔτι χυθῇ καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ὀργανισμοῦ, διέρχεται ἀναγκαίως κατὰ πρῶτον διὰ τοῦ ἥπατος, τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὀργάνου τοῦ κειμένου πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ στομάχου, ὅπερ, ὑφιστάμενον τὰς βλαβερὰς συνεπείας τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας τοῦ οἰνοπνεύματος, καθίσταται πηγὴ ὁλόκληρος παθήσεων λίαν συχνάκις ἐπισπευδουσῶν τὸ τέλος τῶν οἰνοποτῶν.

Τὸ ἧπαρ ἐρεθιζόμενον φλεγμαίνει, ἐξογκοῦται κατὰ πρῶτον, καὶ ἔπειτα ρυσσοῦται καὶ σκληρύνεται συστελλόμενον καὶ σμικρυνόμενον· τοῦθ' ὅπερ τότε οἱ ἰατροὶ καλοῦσι *κιρρωτικὸν ἧπαρ*.

Ἕνεκα τῆς συσπάσεως ταύτης, ἡ χολή, ἥτις παράγεται, ὡς γνωστόν, εἰς τὸ ἧπαρ καὶ ἐκεῖθεν ἐκκρίνεται εἰς τὰ ἔντερα διὰ τῶν χοληφόρων σωληναρίων, δὲν δύναται νὰ ἐκκριθῇ, διότι τὰ χοληφόρα αὐτὰ σωληνάρια, ἕνεκα τῆς σμικρύνσεως καὶ συστολῆς τοῦ ἥπατος πιέζονται, σμικρύνονται καὶ ἀποφράσσονται. Ἑπομένως ἡ χολή, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐκρεύσῃ εἰς τὰ ἔντερα, μένει εἰς τὸ ἧπαρ στάσιμος κατὰ πρῶτον, καὶ εἶτα ἐπὶ τέλους ἀπορροφᾶται εἰς τὸ αἷμα, διότι ἡ χολὴ αὕτη ἀδιακόπως παραγομένη εἰς τὸ ἧπαρ συσσωρεύεται καὶ πλημμυρεῖ ἐκεῖ, καὶ ἔχει ἑπομένως ἀνάγκην νὰ ἐκρεύσῃ.

Εἰσδύει λοιπὸν ἐκ τοῦ ἥπατος ἡ χολὴ εἰς τὸ αἷμα καὶ διὰ τοῦ αἵματος φέρεται καὶ εἰσδύει εἰς τοὺς διαφόρους τοῦ σώματος ἡμῶν ἱστούς, τοὺς ὁποίους χρωματίζει μὲ τὸ χρῶμα αὐτῆς τὸ κιτρινοπράσινον. Οὕτω τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ γίνεται κιτρινοπράσινον, ἐπίσης τὸ δέρμα, τὸ πρόσωπον, τὰ οὖρα, ὁ ἱδρὼς κλπ. ὅτε λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πάσχει *ἴκτερον*, ἢ κοινότερον *χρυσῆν*.

Ἡ πάθησις ὅμως αὕτη τοῦ ἰκτέρου δὲν ἔχει τόσην σπουδαιότητα εἰς τὴν ζωήν, ὅσον ἄλλη τις ὀλεθρία πάθησις προερχομένη ἐπίσης ἐκ τῆς κιρρώσεως, τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης, τοῦ ἥπατος, καὶ ἥτις εἶνε ὁ *ὕδρωψ τῆς κοιλίας*.

* *

Δὲν σκοπῶ νὰ διδάξω ἐνταῦθα παθολογίαν· ἑπομένως δὲν θέλω εἰσέλθει εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐξηγήσεως καὶ περιγραφῆς τοῦ ὕδρωπος. Ἐν τούτοις θέλω εἴπει ὀλίγας λέξεις, ὅπως ἁπλῶς μόνον ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης τὸν μηχανισμὸν τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ ὕδρωπος.

Διὰ τοῦ ἥπατος διέρχονται καὶ διακλαδοῦνται ἐκεῖ πολλὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τῆς κοιλίας, πρὶν ὑπάγωσι νὰ χυθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν. Λοιπόν, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, τὸ ἧπαρ ἐκ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐπενεργείας τοῦ οἰνοπνεύματος συστέλλεται καὶ σμικρύνεται· τὰ δὲ δι' αὐτοῦ διερχόμενα αἱμοφόρα ἀγγεῖα πάσχουσι συνεπῶς ὅ,τι καὶ οἱ ἀνωτέρω χοληφόροι σωληνίσκοι, ἤτοι συμπιέζονται καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀποφράσσονται. Τὸ αἷμα δὲ τότε τὸ προερχόμενον ἐκ τῆς κοιλίας εὑρίσκει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐν τῷ ἥπατι ἀποπεφραγμένην κατὰ μέγα μέρος, καὶ ἑπομένως δὲν δύναται ἅπαν νὰ διέλθῃ διὰ τῶν ἐστενωμένων ἀγγείων τοῦ ἥπατος καὶ πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει εἰς τὰ κάτωθεν τοῦ ἥπατος ἀγγεῖα τῆς κοιλίας. Οὕτω δὲ διαρκῶς ὑπάρχει ὑπεραιμία ἐν πᾶσι περίπου τοῖς ὀργάνοις ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ἐκ τούτου δὲ καὶ αἱ ὀχληραὶ καὶ δυσθεράπευτοι αἱμορροΐδες τῶν οἰνοποτῶν καὶ αἱ ἐπικίνδυνοι πολλάκις αἱμορραγίαι ἀπὸ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων.

Ἀλλὰ τὸ αἷμα ὀλίγον κατ' ὀλίγον λιμνάζον καὶ πλημμυροῦν περισσότερον ἐν τῇ κοιλίᾳ, πιέζει ἰσχυρῶς τὰ τοιχώματα τῶν ἀγγείων, διατείνει καὶ λεπτύνει αὐτὰ ἐκ τῆς διατάσεως, καὶ τέλος διεξέρχεται διηθούμενον διὰ τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀγγείων, καὶ χύνεται εἰς τὸ κοῖλον τῆς κοιλίας, ὡς *ὀρρὸς ὑδατώδης*, ἔνθα συναζόμενον βαθμηδὸν ἐξογκώνει τὴν κοιλίαν καὶ δίδει εἰς τὸν πάσχοντα ὄψιν *ἐγκύου γυναικός*.

Ὁ οἰνοπότης οὗτος τότε ἔχει τὸν ὕδρωπα, ἐναντίον τοῦ ὁποίου δυστυχῶς ἡ ἰατρικὴ δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀποτελεσματικῶς καὶ νὰ θεραπεύσῃ αὐτὸν τελείως· διότι ὁ ἰατρὸς ἀτυχῶς δὲν εἶνε καὶ *δημιουργός*, ἱκανὸς ν' ἀναπλάσῃ καὶ ἀναδημιουργήσῃ τὸ καταστραφὲν ἤδη ἤπαρ!... Διὰ τοῦτο λοιπὸν οἱ πλεῖστοι τῶν οἰνοποτῶν ἀποθνήσκουσι προώρως ἐκ τοῦ ὕδρωπος, ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθέν,—δὲν ἐνθυμούμεθα ὑπό τίνος, —*ὁ πολὺν οἶνον πίνων διὰ τοῦ ὕδατος ἀπολεσθήσεται!*

Εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰ θερμὰ κλίματα τὸ οἰνόπνευμα, ἐκτὸς τῶν ἄνωθι περιγραφέντων ἐπὶ τοῦ ἥπατος, ἐπιφέρει ἢ καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διαφόρων ἄλλων ἡπατικῶν νοσημάτων συνήθως θανατηφόρων, ὡς καὶ τὸν βαρὺν *ἐκτερώδη* καλούμενον *πυρετόν*.

* *

Ἤδη προχωρήσωμεν ἔτι περαιτέρω ἐπὶ τῶν βλαβῶν τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἐκ τοῦ ἥπατος τὸ οἰνόπνευμα χύνεται εἰς τὴν γενικὴν τοῦ σώματος κυκλοφορίαν, διὰ μέσου τῆς ὁποίας φέρεται εἰς ἐπαφὴν μεθ' ἁπάντων τῶν ἱστῶν καὶ μορίων τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, οὓς διαβρέχει καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξασκεῖ τὴν αὐτὴν ἐρεθιστικὴν ἐνέργειαν.

Εἴπομεν ἤδη ἀνωτέρω που, ὅτι μεγάλα ποσὰ ὁπωσδήποτε οἰνοπνεύματος λαμβανόμενα συχνάκις ἐπιβραδύνουσι τὴν κυκλοφορίαν, ἐξ οὗ τὸ μὲν αἷμα λιμνάζει καὶ μένει στάσιμον κατὰ μέγα μέρος εἰς τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ σώματος, ἡ δ' ἐν τῷ σώματι κίνησις τῆς θρέψεως χαλαροῦται καὶ ἐπιβραδύνεται.

Ἕνεκα δὲ τούτων, τὸ μὲν ἡ γενικὴ θρέψις ἐπηρεάζεται βαθέως καὶ ἅπαντες οἱ ἱστοὶ δυστροφοῦσι καὶ καχεκτοῦσι, τὸ δὲ τὸ αἷμα λιμνάζει εἰς τὰ διάφορα ὄργανα συνιστῶν ἐν αὐτοῖς χρονίας ὑπεραιμίας καὶ ὑποστάσεις καὶ ἐκ τούτων παθήσεις ἐπιβαρυνομένας καὶ διὰ τῆς παραμικρᾶς ἐξωτερικῆς αἰτίας. Ἐκ τούτων δὲ οἱ οἰνοπόται, οἱ ἐν τοιαύτῃ καχεξίᾳ, εὐκόλως λίαν καὶ δι' ἐλαφρᾶς ψύξεως παθαίνουσι πλευρίτιδας, βρογχίτιδας, πνευμονίας, νεφρίτιδας, κλπ. αἵτινες ἅπασαι περίπου, ὡς ἐννοεῖται, λαμβάνουσι βαρὺν χαρακτῆρα καὶ ὀλέθριον.

* *

Ἐν τοῖς πνεύμασι λοιπὸν τὸ οἰνόπνευμα ἐν ἀρχῇ, ἐρχόμενον ν' ἀπεκκριθῇ τοῦ σώματος, ἐρεθίζει κατὰ τόπον τὸν πνευμονικὸν ἱστὸν καὶ τοὺς βρόγχους καὶ προκαλεῖ ὑπεραιμίαν, ἥτις κατὰ πρῶτον παροδικὴ οὖσα καταλήγει ἐπὶ τέλους νὰ μείνῃ διαρκής, φέρουσα τὸν χρόνιον βρογχικὸν κατάρρουν καὶ τὰ διάφορα χρόνια πνευμονικὰ νοσήματα τῶν οἰνοποτῶν.

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς νεφροὺς, ἀφ' ὧν ἀπεκκρίνεται ἐπίσης τὸ οἰνόπνευμα καὶ τοπικῶς ἐρεθίζει· ἔτι δὲ καὶ εἰς ἅπαν τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα, ἤτοι τὴν καρδίαν καὶ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, ἔνθα τὸ οἰνόπνευμα ἐγκυκλοφορούμενον ἐνεργεῖ ἀπ' εὐθείας ἐρεθίζον καὶ προκαλοῦν διάφορα ἐπίσημα καρδιακὰ νοσήματα, ἢ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων, οἷον χρονίας φλεγμονὰς καὶ ἐκφυλίσεις αὐτῶν.

* *

Τὰς ἐπισημοτέρας βλάβας καὶ ἀλλοιώσεις τὸ οἰνόπνευμα ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ εἰς πάσας τὰς λειτουργίας τοῦ σώματος ἡμῶν, ὅσαι στενότερον ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ νευρικοῦ αὐτοῦ συστήματος.

Πρῶτον σχεδὸν πάντων ἡ λειτουργία τῶν μυῶν προσβάλλεται. Ἡ μυϊκὴ δύναμις των οἰνοποτῶν ἐξασθενεῖ ὁσημέραι, ἀρχομένη ἐκ τῶν ἄκρων, καὶ ἐξ αὐτῶν προοδεύουσα καταλαμβάνει ὁλόκληρον τὸ σῶμα. Οὕτω κατ' ἀρχὰς οἱ οἰνοπόται τρέμουσι τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν μετ' ὀλίγον δὲ παρατηροῦσιν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ σφίγξωσι τὴν χεῖρα αὐτῶν ἰσχυρῶς καὶ μετὰ δυνάμεως ὡς πρότερον· ἡ ἀδυναμία δὲ αὕτη προχωρεῖ βαθμηδὸν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε πολλάκις διαφεύγουσι τῶν χειρῶν αὐτῶν τὰ συλλαμβανόμενα ἀντικείμενα.

Ἡ μυϊκὴ αὕτη ἐξασθένησις τῶν ποδῶν ἰδίως εἶνε λίαν ὀχληρὰ καὶ λυπηρὰ εἰς τοὺς οἰνοπότας, οἵτινες κατ' ἀρχὰς αἰσθάνονται μυρμηκιάσεις διαρκῶς εἰς τοὺς πόδας καὶ μετ' ὀλίγον τρέμουσιν, ὅτε καὶ ἡ βάδισις αὐτῶν καθίσταται δυσχερής, ἀμρίβολος καὶ σφαλερά. Ἡ ἀδυναμία δὲ αὕτη καὶ πάρεσις τῶν μυῶν προχωρεῖ ἐνίοτε καὶ μέχρις ἀληθοῦς μυϊκῆς παραλύσεως ἀναγκαζούσης τοὺς ταλαιπώρους παθόντας νὰ φυλάττωσι τὴν κλίνην μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου των, ὅπερ ἄλλως τε δὲν βραδύνει νὰ ἐπέλθῃ.

* *

Παραλλήλως τῶν ἀνωτέρω παθήσεων ἐπέρχονται καὶ αἱ βλάβαι τῶν διαφόρων αἰσθητηρίων ὀργάνων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν δύο σπουδαιοτέρων, ἤτοι τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς.

Ἡ ὅρασις ὁσημέραι ἐξαδυνατεῖ καὶ ἀμβλύνεται· ὁ οἰνοπότης ἐν ἀρχῇ νομίζει, ὅτι ἐκτείνεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ διαρκῶς λεπτὴ ὁμίχλη, καὶ βλέπει συγκεχυμένως. ἐνῷ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ ὅρασις ἐπισκοτίζεται ἰσχυρῶς συνοδευομένη μετὰ ζάλης καὶ σκοτοδίνης. Ἡ ὅρασις ἐνίοτε ἀποβάλλεται καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τῶν οἰνοποτῶν· τὸ οἰνόπνευμα δὲ καὶ ὁ καπνὸς (νικοτιανή) κατὰ τὰς στατιστικὰς τῶν ἐπισημοτέρων ἐπιστημόνων εἶνε τὰ σπουδαιότερα αἴτια τῆς προώρου ἐξαδυνατίσεως τῆς ὁράσεως καὶ τῆς βραδύτερον ἐντελοῦς καταστροφῆς καὶ ἀπωλείας αὐτῆς.

Ἡ ἀκοὴ ἐπίσης ἐξασθενεῖ βαθμιαίως πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ τε κάμνοντος, τοῦ ταλαιπωρουμένου ὑπὸ διαρκῶν καὶ ἄγαν ὀχληρῶν κατὰ τὰ ὦτα βόμβων, καὶ τοῦ θεραπεύοντος ἰατροῦ.

Ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ ὁ ὀργανισμὸς τοῦ οἰνοπότου καταπίπτει κατ' ὀλίγον, ἀπισχναίνει οἰκτρῶς, οἱ μῦς αὐτοῦ ἀποβαίνουσι χαλαροὶ καὶ ἄτονοι· τὸ δέρμα ξηρὸν καὶ ῥυπαρῶς κιτρινωπόν, ἐν ᾧ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου καὶ ἡ φυσιογνωμία ἔχουσιν, ἐζωγραφισμένην ζωηρῶς τὴν ἠθικὴν, πνευματικὴν καὶ σωματικὴν οἰκτρὰν κατάπτωσιν.

Ἰω. Φουστανος

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Παλαιὰ πράγματα. — Τὰ δύο Φάληρα. — Τέχνη καὶ φύσις. — Ἄμμος καὶ βράχοι. — Ὁμαλὰ καὶ ἀνώμαλα. — Ἱστορικαὶ ἀποδείξεις.— Ἁλιεία σπάρου· καβουράκια καὶ γαρίδες. — Ἁλιευτικαὶ μέθοδοι.— Αἱ *κοκέτται*.— Αἱ ἐπὶ τῶν βράχων συναντήσεις. — Πῶς γίνεται ἓν ποίημα. — Ἐπίδρασις τοῦ θαλασσίου ἅλατος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. — Αἱ δύσεις. — Ἐπίλογος περὶ πίστεως καὶ ἁλατίσματος.

Ὀλίγα πράγματα παλαιὰ μοὶ ἀρέσκουσιν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν πάλιν τρία κατ' ἐξοχὴν ἀγαπῶ: τὸν παλαιὸν οἶνον, τὴν παλαιὰν φιλίαν καὶ τὸ παλαιόν... Φάληρον. Διὰ τοῦτο ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἀποτείνουσι νῦν ἐπιταφίους καὶ ἐλεγεῖα πρὸς τὸ ἀντίζηλον αὐτοῦ τὸ Νέον ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θερινῆς ἀκμῆς του, ἐγὼ προσφωνῶ λόγους ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὴν φιλτάτην ἀκτὴν τοῦ Παλαιοῦ, ἥτις θ' ἀπομείνῃ καὶ πάλιν ἔρημος καὶ πενθίμη, μαστιγουμένη ὡς δούλη ὑπὸ τοῦ ὀργίλου κύματος καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ μέχρι τῆς νέας καλοκαιρίας τοῦ 1885.

* * *

Ἀκτὴ ἀμμώδης ὡς ἡ τοῦ Νέου Φαλήρου εἶνε δι' ἐμὲ σχολαστικὴ ὡς πρωτοβάθμιος δημοδιδασκάλισσα· παραλία ἄνευ βράχων εἶνε κόρη χωρὶς πείσματα — καὶ ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὰ πείσματα.

Τὸ Νέον Φάληρον εἶνε γραμμὴ εὐθεῖα — καὶ ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὰς εὐθείας γραμμάς, διὰ τοῦτο καὶ οὐδέποτε γράφω εἰς χαρακωμένον χαρτί.

Τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἀπ' ἐναντίας εἶνε ἀνώμαλον — καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ ὅλα τὰ ἀνώμαλα... ἐκτὸς τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων.

Τὸ Νέον Φάληρον εἶνε τεχνητόν, πλαστόν, ἐψιμμυθιωμένον.

Τὸ ἐνθυμεῖσθε πῶς ἦτο πρό τινων ἐτῶν; Παράλιος Σαχάρα. Κρημνίσατε καὶ τώρα τὰ μέγαρά του, κόψατε τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου· θὰ μείνῃ καὶ πάλιν Σαχάρα. Ἀφαιρέσατε πᾶν ἴχνος κατοικίας καὶ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸ Παλαιὸν καὶ θὰ μείνῃ εὐμορφότερον ἀφ' ὅσον εἶνε.

Ἀγαπῶ τὴν φύσιν ἐν τῇ τέχνῃ· ἀλλὰ δὲν ἀγαπῶ τὴν τέχνην ἐν τῇ φύσει. Προτιμῶ ἕνα κλῶνα θύμου ἀληθῆ παρὰ ἓν ῥόδον ἐκ κηροῦ, ἔστω θαυμασίως πεπλασμένον, καὶ προτιμῶ τὴν ἡλιοκαῆ ὄψιν χωρικῆς ἢ τὴν ἐψιμμυθιωμένην μορφὴν βασιλίσσης.

* * *

Ἀλλὰ καὶ ἂν καταλίπω τὰς καλαισθητικὰς ταύτας ἰδέας, αἵτινες δυνατὸν νὰ μὴ εἶνε ἀλάνθαστοι ὡς ἐντελῶς προσωπικαί, καὶ προσφύγω εἰς τὰς ἱστορικὰς ἀποδείξεις τὰς ἀσφαλεστάτας πασῶν, ἀνευρίσκω ἐκ παραδόσεως ὅτι ἀφ' ἧς ὁ κάτοικος τῆς κλεινῆς ταύτης πόλεως ἠσθάνθη τὸ πρῶτον τὴν ἀνάγκην νὰ λούσῃ τὴν ἐκ τοῦ θερινοῦ ἡλίου πεπυρακτωμένην κεφαλὴν καὶ τὸ πεπονημένον καὶ κάθιδρον σῶμά του, ἄνευ δισταγμοῦ περὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ὃν ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ πρὸς τοῦτο, ἔθεσε μίαν σινδόνα ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ ἕνα τρόφιμον τῆς Πλάκας ὑπὸ τὰ σκέλη... καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἄγουσαν.

Καὶ ἐγὼ λοιπὸν πιστὸς τηρητὴς τῶν πατρίων ἐθίμων καὶ ἀποφεύγων κατὰ τὸ δυνατὸν πᾶν ξενικὸν καὶ ὀθνεῖον, ἐνῷ σεῖς ἐλούεσθε εἰς τὰ κατάθολα νερὰ τοῦ Νέου Φαλήρου μωλωπιζόμενοι τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ ἔπειτα ἐγυρίζετε ἄνω καὶ κάτω κατὰ τάξιν ἀνὰ τὴν πλατεῖαν μέσῳ τῶν γραφικωτάτων βεβαίως τραπεζῶν καὶ καθεκλῶν τοῦ καφενείου,—διότι δὲν εἴχετε τί ἄλλο νὰ κάμετε ἕως ν' ἀρχίσῃ τὸ θέατρον — ἐγὼ ἐπήγαινα εἰς τὸ καλόν μου Παλαιόν, ἐκολύμβων εἰς τὰ σαπφείρινα νερά του, τὰ ὁποῖα ἔχουν καὶ τὸ προνόμιον νὰ διατηροῦν εὐαγγελικὴν καλοσύνην εἰς τὴν πνοὴν οἱουδήποτε ἀνέμου, καὶ ὅταν ἐξηρχόμην τῆς θαλάσσης μὲ τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην μετὰ τὸ λουτρὸν νωθρότητα, εἶχον ποῦ νὰ περάσω τὴν ὥραν μου, ἁλιεύων ἢ λεμβοδρομῶν ἢ πλανώμενος συνήθως ἀνὰ τὴν παραλίαν.

Καὶ ἡ παραλία αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν ἀτελείωτον ἐκεῖνον τάπητα ἄμμου, ὡς ἡ τοῦ Νέου, ἐν ᾧ ὁ περιδιαβάζων σύρει τοὺς πόδας πεπονημένους ὡς πάσχων ἐκ ποδάγρας — ὄχι· ἐδῶ ἀκρωτήρια ὀξύρρυγχα προέχουσι, καὶ ὀλισθηροὶ σκόπελοι ἀνορθοῦνται, καὶ ποικιλόσχημοι ὄφαλοι ὑπολανθάνουσι, καὶ μικροσκοπικοὶ κολπίσκοι τείνουσι τὴν ἀγκάλην εἰς τὸ κῦμα, καὶ διαδέχονται τὸ ἓν τὸ ἄλλο ἐν ἀπαραμίλλῳ χάριτι ἀντιθέσεως καὶ ποικιλίας.

* * *

Ἐν γένει ἀγαπῶ τὴν δι' ἀγκίστρου ἁλιείαν. Ἡ συγκίνησις ἐκείνη, ἣν αἰσθάνομαι ἰδίως ὅταν ἀνασύρω *σπάρον* συλληφθέντα καὶ ὁρμητικῶς τινασσόμενον, εἶνε ἐκ τῶν γλυκυτέρων μου συγκινήσεων, καὶ τὸ συναίσθημα τοῦτο ἐδοκίμασα πολλάκις ἐν τῷ φαληρικῷ αἰγιαλῷ.

Ἀλλ' ἔμαθον προσέτι κατὰ τὸ θέρος αὐτὸ καὶ δύο νέα εἴδη ἁλιείας ἁπλούστατα καὶ λίαν τερπνά.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἡ ἁλιεία τῶν μικρῶν καρκίνων. Τὰ καϋμένα τὰ *καβουράκια*! τρέχουν τόσον νόστιμα μὲ τὸ πλάγι ὅταν ἀνασηκώσῃ κανεὶς τὴν πέτραν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κάθηνται κρυμμένα. Ἔχουν καὶ τόσην πονηρίαν διὰ νὰ κρυφθοῦν μέσα εἰς τὴν ἄμμον, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἀνασκαλεύοντα

αὐτὴν μὲ τοὺς μικροὺς των πόδας, ἔπειτα ὅταν ἀπλώνῃς πλέον τὰ δάκτυλα διὰ νὰ τὰ συλλάβῃς καὶ ἰδοῦν τὰ στενά, λαμβάνουν μὲ τόσην γενναιότητα θέσιν ἀμυντικὴν καὶ ἀνοιγοκλείουν τὰς δαγκάνας των καὶ σὲ τσιμποῦν τόσον γλυκὰ ὡς νὰ σὲ γαργαλίζουν, καὶ τέλος πάντων τρώγονται ἔτσι ὡμά, φρέσκα φρέσκα μὲ τόσην ὄρεξιν ὕστερον ἀπὸ τὸ λουτρόν — ὥστε τὰ ἐκυνήγουν πάντοτε ἀλύπητα.

Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἁπλοῦ αὐτοῦ τρόπου ἐννοεῖται ὅτι μόνον οἱ μικροὶ καρκίνοι συλλαμβάνονται· οἱ μεγάλοι οἱ κοινῶς *καβουρομάναις* λεγόμενοι ἔχουν ἄλλην τέχνην, τὴν ἑξῆς: Εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς λεπτοῦ σχοινίου προσδένετε στερεῶς μικρὸν λίθον καὶ μετ' αὐτοῦ τεμάχιον ἄρτου ἢ κάλλιον κρέατος ὠμοῦ, καὶ ὅπου ἰδῆτε ὀπὴν ἐπὶ παραθαλασσίου βράχου, ἐντὸς τῆς ὁποίας νομίζετε ὅτι ἐμφωλεύει καρκίνος, καταβιβάζετε τὸ δόλωμα. Ἐκεῖνος πειναλέος προσκολλᾶται ἐπὶ τοῦ λίθου, σεῖς δὲ ἀνασύρετε τὸ σχοινίον καὶ τὸν φέρετε ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐλαφρότατα, καὶ τὸν καρφώνετε διὰ περόνης ἢ σιδηροῦ σουβλίου, καθ' ὅσον ἡ διὰ τῆς χειρὸς σύλληψις αὐτοῦ δὲν εἶνε πάντοτε ἀκίνδυνος εἰς τοὺς ἔχοντας μάλιστα ἁβρὰς τὰς σάρκας.

Θέλει ὅμως ὑπομονὴν καὶ τέχνην ἡ ἁλιεία αὐτή, ἐνῷ ἡ τῶν μικρῶν εἶνε χαριεστάτη καὶ εὔκολος.

Ἡ ἑτέρα ἁλιεία μου ἦτο ἡ τῶν *γαρίδων*. Τὰς εἴδετε ποτὲ πῶς τινάσσονται, πῶς πηδοῦν, πῶς ξεφεύγουν μέσα εἰς τὸ νερόν; Ἐδοκιμάσατε νὰ τὰς συλλάβετε διὰ τῶν δακτύλων; Ἔχουν διαβολευμένην περιέργειαν τὰ μικρὰ αὐτὰ ζῳύφια· — ἴσως διότι εἶνε γένους θηλυκοῦ — καὶ θὰ πλησιάσουν εὐθὺς νὰ ἰδοῦν τί εἴδους πρᾶγμα εἶνε οἱ δάκτυλοί σας. Ἂν ἔχετε ἔκτακτον ἐπιτηδειότητα ταχυδακτυλουργοῦ, τὰς ἁρπάζετε αἴφνης ἀπὸ τὸν μύστακα καὶ τὰς ἀνασύρετε πρὸς μεγάλην αὐτῶν ἔκπληξιν. Ἄλλως τὰς περιορίζετε διὰ τῆς παλάμης εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς βράχου καὶ τὰς συλλαμβάνετε κλείοντες κατὰ μικρὸν τὴν χεῖρα, διότι γλυστροῦν, πηδοῦν, φεύγουν καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς ψύλλους. Ἐγὼ εἶχα κάμῃ μικρὰν *ἀπόχην* ἐκ λεπτοτάτου πανίου καὶ συνελάμβανον ἀρκετάς· εἶνε νοστιμώταται τρωγόμεναι ἔτσι σπαρταρισταί, σπαρταρισταί!

...Δὲν ἠξεύρω διατί καὶ τὰ *καβουράκια* καὶ αἱ *γαρίδες* μοῦ ἐνεθύμιζον πάντοτε μερικὰς *κοκέττας*· τὰ καβουράκια τὰς μελαγχρινὰς καὶ αἱ γαρίδες τὰς ξανθάς. Ἴσως ἐπειδὴ ἔχουν καὶ αὐταὶ τὰ ἴδια τεχνάσματα, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτὴν χάριν καὶ νοστιμάδα, καὶ ἴσως ἀκόμη διότι γλυστροῦν, ξεφεύγουν, ξεφεύγουν — μὰ ἐπὶ τέλους συλλαμβάνονται.

* * *

Καὶ μὴ ἐνομίσατε δὰ ὅτι ἐν καλογηρικῇ μοναξίᾳ ἔκαμνα τὰς ἁλιευτικὰς αὐτὰς ἐκδρομὰς ὁλισθαίνων καὶ ἀναρριχώμενος παρὰ τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῶν ἀκρωρειῶν τῶν βράχων καὶ βαπτίζων οὐχὶ σπανίως ἄνευ ἀναδόχου καὶ ἱερέως τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν μου ἐν τῷ ὕδατι; Ὄχι δά! ἡσυχάσατε καὶ μὴ βιασθῆτε νὰ ἐλεεινολογήσετε τὴν μοναξίαν μου.

Ἐπὶ τῶν βράχων αὐτῶν τῶν ξηρῶν οὐχὶ σπανίως συνήντησα ἁβρότατα σώματα νωχελῶς καθήμενα ἢ κατακεκλιμένα. Ἀναμέσον τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ ἐπάνω καὶ τῆς γαλανῆς θαλάσσης κάτω πολλάκις ἠτένισα καὶ ἄλλα γαλανὰ — ἢ καστανὰ — ἅτινα ἦσαν ὀφθαλμοί. Ἐκτὸς τῶν ῥοδοδαφῶν νεφῶν τῆς ἑσπέρας συχνάκις ἔτυχε νὰ ἀναφανῇ ἐγγύτερον καὶ ἀπέναντί μου ῥοδοδαφής τις παρειά...

Καὶ τόσον μάλιστα ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἦν ἰσχυρά, ὥστε καταλιπὼν αἴφνης τὴν προσφιλῆ ἁλιείαν καὶ ἐνθρονισθεὶς εἰς παράκτιον πέτρινον θρόνον ὃν ἐλάξευσαν τὰ κύματα ἐπεδόθην ἑσπέραν τινὰ εἰς νέον εἶδος ἁλιείας ... εἰς τὴν ἁλιείαν στίχων.

Βλέπετε ἡμεῖς οἱ καταδεδικασμένοι νὰ πλέκωμεν στίχους διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, ὅπως αἱ γραῖαι πλέκουσι περιπόδια διὰ τοὺς ἐγγόνους των, δὲν ἀφίνομεν καμμίαν ὥραν καὶ περίστασιν νὰ ὑπάγῃ χαμένη, ὅπως αἱ καλαὶ αὐταὶ μάμμαι, χωρὶς μάλιστα νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ φέρωμεν μαζὶ ὅπου πηγαίνομεν τὰ νήματα καὶ τὰς βελόνας μας — ἡμεῖς πλέκομεν μὲ τὸν νοῦν.

Ὅταν μάλιστα ἔχῃ κανεὶς τόσον καλὰς γειτονοπούλας παρέκει διὰ νὰ τοῦ ἐμπνέουν ἰδέας, καὶ τὸ κῦμα ἐμπρός του διὰ νὰ τοῦ λέγῃ τὰς ὁμοιοκαταληξίας ἠμπορεῖ νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς πειρασμόν;

Ἀλλὰ πῶς ν' ἀρχίσῃ; Αἴ, φυσικὰ ἀπὸ μικρὰν προσλαλιὰν πρῶτον πρὸς τὸν τόπον. Παραδείγματος χάριν:

Τέτοια τύχη σὰν κ' ἐσένα
Ἄλλος τόπος δὲν θὲ νἄχῃ·
Τόσα νιᾶτ' ἀνθοπλασμένα,
Τόση χάρι κ' ἐμμορφιὰ
Δὲν τὰ βλέπουν ἄλλοι βράχοι
Μηδὲ τἄχουν συντροφιά.

Ἡ πρώτη στροφὴ καλὴ κακὴ ἐτελείωσεν· ἂς ἰδῶμεν τώρα καὶ περὶ τῆς δευτέρας. Ἄ, νά! δύο τρεῖς χαριτωμέναι ὄψεις κύπτουν καὶ κατοπτρίζονται ἐν τῷ αἰγιαλῷ· λοιπόν:

Ἀχ, καλότυχ' ἀκρογιάλι,
Μοναχὰ μεσ' στὰ νερά σου
Ζωγραφιῶνται τόσα κάλλη
Ποῦ σὲ χαίρονται σκυφτά.
Σὺ τοὺς δίνεις τὴ δροσιά σου
Καὶ τὴν ὄψι τους αὐτά.

Γέλωτες γλυκύτατοι καὶ φωναὶ περιχαρεῖς διακόπτουν ἐπὶ πολὺ τὸ νῆμα τῶν στίχων μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλουν πλουτίζουν τὴν τρίτην στροφήν μου:

Καὶ φωναῖς καὶ γέλι' ἀκόμα,
Ποῦ συχνὰ ξεφτερουγίζουν
Ἀπὸ κάποιας κόρης στόμα,
Σμίγουν, σύνονται γλυκὰ
Μὲ τὰ κύματα π' ἀφρίζουν
Καὶ λαλοῦν ἁρμονικά.

Καὶ ὕστερα! Δὲν ἠμπορεῖ βέβαια νὰ τελειώσῃ ἕως ἐδῶ, κάτι χρειάζεται ἀκόμη. Τί; ....

Καὶ ἐνῷ ἀρχίζω νὰ στενοχωροῦμαι καὶ νὰ θωπεύω εἰς μάτην τὸ ἁλατισμένον μου μέτωπον, μικρὰ ἁλιευτικὴ λέμβος μ' ἕνα ψαρᾶν μέσα περνᾷ ἐμπρός μου καὶ λοξοδρομεῖ αἴφνης γοργῶς φεύγουσα πρὸ τῆς θέας τῶν περικαλλῶν ἐκείνων μορφῶν, αἵτινες κάθηνται ἐπὶ τοῦ πλησίον βράχου. Αὐτὸ ἐχρειάζετο καὶ εἰς ἐμέ:

Αἴ, ψαρᾶ μου, τί; Τρομάζεις;
Τέτοια κάλλη δὲν ξανάειδες
Καὶ τὸ δρόμο σου ἀλλάζεις
Καὶ τὴ βάρκα πᾶς ἀλλοῦ.
— Μὴν τὴς νόμισες νεράϊδες
Γιὰ νυφούλαις τοῦ 'γιαλοῦ;

* * *

Καὶ λοιπὸν ἡ κεφαλή μου ἁλατισθεῖσα ἀπὸ τριάκοντα λουτρὰ κατώρθωσεν οὕτως ἐκ τοῦ προχείρου νὰ γεννήσῃ εἰκοσιτετράδα στίχων; Ὦ τῆς εὐτοκίας!

Ὡς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ θαλασσίου ἅλατος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶχον μέχρι τοῦδε τὴν ἰδέαν ὅτι ἁλμυρίζει μὲν τὸ σῶμα — καὶ διὰ τοῦτο ἐγνώρισα μάλιστα ξανθὴν κόρην ἡ ὁποία ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ πολλὰ θαλάσσια λουτρὰ διὰ νὰ μὴ χάσῃ... τὴν γλυκύτητά της — νοστιμίζει ὅμως τὸ πνεῦμα. Τόσον ὥστε κατ' ἐμὲ εἶνε ἀσυγχώρητος ἄνθρωπος λέγων ἀνοησίας... μετὰ τὸ θαλάσσιον λουτρόν του. Ἀλλὰ τὴν ποιητικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἅλατος ἐντελῶς ἠγνόουν, διότι ἴσα ἴσα οἱ πλείονες τῶν ποιητῶν μας εἶνε ἀνάλατοι — καὶ διὰ τοῦτο εὔκολα βρωμίζουν...

* * *

Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος δύει μαλθακώτατα ἀνάμεσα εἰς τὰ ῥοδοσύννεφά του, τὰ ὁποῖα ἁπλώνονται γύρω ὡς ἁπαλὰ βελούδινα προσκέφαλα ἕτοιμα νὰ δεχθῶσι τὴν κουρασμένην ἐκ τοῦ ἡμερησίου δρόμου ὀλόχρυσον κεφαλήν του, καὶ μὲ τὸν ἥλιον μαζὶ δύουν καὶ ὅλοι οἱ ἐπίγειοι ἥλιοι οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον καὶ μ' ἐθέρμαινον μάλιστα τριγύρω μου τόσον ὥστε μετενόησα διότι δὲν εἶχα πάρῃ μαζὶ τὴν ὀμβρέλαν μου.

Ἡ θάλασσα γίνεται σκιερά, φαιά, ἡ ξηρὰ σκοτεινή, ἡ φύσις ὅλη ἤρεμος, ἀκινητοῦσα ἐν μελαγχολίᾳ, ἐμπνέει τὸ θλιβερὸν ἐκεῖνο τῆς ἑσπέρας συναίσθημα, ὅτι μετὰ τῆς ἡμέρας ἥτις παρῆλθε, παρῆλθεν ὁμοῦ καὶ τῆς ζωῆς μας μία ἡμέρα. Ἀλλ' ὁ ἥκιστα φιλοσοφῶν στόμαχός μου ἀπολέσας τὴν ὑπομονήν του, ἐπαναστατεῖ δημηγορῶν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων του, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τόσην ὥραν τοῦ κατεπάτησεν ἡ κακή του γειτόνισσα καρδία, καὶ μὲ φέρει ἑκόντα ἄκοντα πρὸς τὴν ἀντίπεραν ἀκτὴν τοῦ νέου Φαλήρου, ἵνα ἐξαφανίσω ζεῦγος ὀπτῶν τρυγόνων ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ πινακίου μου, καὶ βαυκαλώμενος εἶτα ὑπὸ τῆς γλυκυτάτης μουσικῆς τοῦ *Φιλήμονος* καὶ τῆς *Βαύκιδος* εὕρω κατάλληλον καὶ ἁρμόζον μέλος πρὸς τοὺς στίχους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐνέκλειον ἀγράφους ἐν τῇ μνήμῃ.

* * *

Χαῖρε λοιπόν, προσφιλὴς ἀκτή, ἀγαπητοί μου βράχοι! Οἱ ἄλλοι σᾶς ἐγκατέλειψαν εὐθὺς ὡς παρῆλθον αἱ καλαί σας ἡμέραι, ὅπως συνήθως ἐγκαταλείπουσι τοὺς φίλους ἐν τῇ δυστυχίᾳ των, ἀλλ' ἐγὼ πιστὸς ὡς ὁ κύων, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν φέρω σύμβολον πίστεως... ἐπὶ τοῦ λαιμοδέτου μου, θὰ ἔρχωμαι ἐνίοτε νὰ σᾶς παρηγορῶ τὸν χειμῶνα καὶ νὰ ἐνθυμούμεθα μαζὶ τὰς καλάς μας ἡμέρας· καὶ ὅταν ἐπιστρέφω εἰς τὰς Ἀθήνας θ' ἀποκομίζω πάντοτε εἰς ἀνάμνησιν ὀλίγην ἄμμον ἐκ τῆς παραλίας σας διὰ τὸ μελανοδοχεῖόν μου καὶ πολὺ πολὺ ἅλας διὰ νὰ ἁλατίζω ὄχι μόνον τὰ φαγητά μου, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἀνάλατα πράγματα, τὰ ὁποῖα σωρηδὸν μὲ τριγυρίζουν, τὰς πατριωτικὰς ἐπιδείξεις, τὰς καλὰς συστάσεις τῶν ἐφημερίδων, τοὺς ἐπιταφίους λόγους, τοὺς προστατευτικοὺς φίλους — καὶ πρὸ πάντων αὐτὴν τὴν ἀνάλατον φλυαρίαν μου.

Γεωργιος Δροσινης

Η ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τοῦ ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἑστίας» δημοσιευθέντος ἄρθρου τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Α. Ν. Ρούκη περὶ τοῦ πυροσβεστικοῦ σώματος τοῦ Βερολίνου εἰς τῶν διαπρεπῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν ἡμῶν καὶ τῆς «Ἑστίας» φίλος εὐμενὴς ἀνακοινοῖ ἡμῖν ἐξ εἰδικοῦ γαλλικοῦ συγγράμματος τὴν ἑπομένην διήγησιν περὶ τῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἐξ ἧς καταφαίνεται ἡ θαυμαστὴ ἀληθῶς τελειότης τοῦ κλάδου τούτου παρὰ τοῖς Ἀμερικανοῖς, ὑπερακοντίζουσα πᾶν ὅ,τι κατώρθωσαν μέχρι τοῦδε τὰ ἄλλα ἔθνη ἐπὶ τούτου.

Ἡ διήγησις ἔχει ὡς ἕπεται:

— Συνέπεσε νὰ ἰδῆτε τοὺς ἀνθρώπους μου εἰς τὸ ἔργον; μὲ ἠρώτησεν ὁ διοικητὴς τῶν πυροσβεστῶν τῆς Νέας Ὑόρκης συνταγματάρχης κ. Gicquel? εἰς ὃν φίλος τις μὲ εἶχε παρουσιάσει.

— Ὄχι, ἀπεκρίθην· ἀλλὰ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ τοὺς ἰδῶ, διότι ἡ φήμη αὐτῶν εἶνε παγκόσμιος.

— Λοιπὸν τὴν νύκτα τῆς αὔριον σᾶς προσκαλῶ νὰ παρασταθῆτε εἰς μίαν τοιαύτην ἀπόπειραν.

Τὴν ἐπιοῦσαν, κατὰ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἰσηρχόμεθα βαδίζοντες ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν πυροσβεστῶν τῆς 18 ὁδοῦ, ἐν ᾧ πάντες ἐκοιμῶντο, πλὴν τοῦ σκοποῦ, ὅστις καὶ ἦλθε νὰ μᾶς ἀνοίξῃ. Ἐν τῷ μέσῳ

τῆς αἰθούσης ἀπαστράπτει ἡ ἀτμοκίνητος ἀντλία· πρὸς τἀριστερὰ ὁ κώδων τοῦ συνθήματος· δεξιὰ ἠλεκτρικὴ συστοιχία χρησιμεύουσα ἵνα σημειώνῃ τὸν ἀριθμὸν τῆς συνοικίας, ἐν ᾗ ἐκρήγνυται ἡ πυρκαιὰ καὶ εἰς τὸ βάθος στάβλοι, ἔνθα μένουσι δύο λαμπροὶ ἵπποι, πληρέστατα ἐπισεσαγμένοι καὶ μόνον τοῦ χαλινοῦ δεόμενοι· ἑκατέρωθεν δύο κλίμακες ἄγουσιν εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἀνδρῶν τοῦ δευτέρου πατώματος. Ὁ διοικητὴς μὲ τοποθετεῖ παρὰ τὸν τοῖχον, μοὶ δίδει τὸ ὡρολόγιόν του (τὸ ἰδικόν μου ἐσημείωνε μόνον τὰ πρῶτα λεπτά) καὶ μοὶ λέγει:

— Σταθῆτε αὐτοῦ, καὶ μετρεῖτε τὰ δευτερόλεπτα.

Δίδω τὸ σημεῖον· ὁ κώδων τοῦ κινδύνου σημαίνει. Τότε συμβαίνει τι παράδοξον καὶ ὡς διὰ μαγείας: ὁ ἠλεκτρισμὸς ἀνοίγει τὰς θύρας καὶ ἀπολύει τοὺς ἵππους, οἵτινες ἐξορμῶντες τῶν στάβλων, ἔρχονται καλπάζοντες καὶ τοποθετοῦνται ἑκατέρωθεν τοῦ ρυμοῦ τῆς ἀντλίας. Οἱ ἄνδρες καταβαίνουσιν ἐν σπουδῇ τὰς κλίμακας· εἷς προσαρτᾷ εἰς τὴν ἅμαξαν τὰ λωρία τῶν ἵππων, ἄλλος τοποθετεῖ τὸν χαλινόν, τρίτος δέ τις ῥίπτει φωσφορικὸν πυρεῖον εἰς τὸ πετρέλαιον τῆς μηχανῆς, καὶ ἐν τῷ ἅμα εὑρίσκονται πάντες εἰς τὰς ἐπὶ τῆς ἁμάξης θέσεις των. Ὁ ἡνίοχος λαμβάνει τὰ ἡνία. — « Ἕτοιμος! » φωνάζει καὶ αὐτοστιγμεὶ ἐξορμῶσιν εἰς τὴν ὁδόν. Παρατηρῶ τὸ ὡρολόγιόν μου: *ἐννέα δευτερόλεπτα* εἶχον παρέλθει! Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν κατάπληξίν μου. Ἔ, λοιπόν! τὸ αὐτὸ πείραμα ἐπανελήφθη εἰς τρεῖς διαφόρους σταθμούς, καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἐπετεύχθη, ἡ αὐτὴ ἰλιγγιώδης ταχύτης. Ἐν τινι σταθμῷ μόνον οἱ ἄνδρες ἐχρειάσθησαν δώδεκα δευτερόλεπτα. Ὁ διοικητὴς προσκαλεῖ τὸν λοχαγόν, καὶ τῷ λέγει ξηρῶς δεικνύων με: « Παρίσταται εἷς ξένος ἐνταῦθα. » Ὁ λοχαγὸς ἐρυθριᾷ, συνάγει τοὺς ἄνδρας του, ἀναβιβάζει αὐτοὺς εἰς τοὺς κοιτῶνας, κατακλίνεται καὶ ὁ ἴδιος, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ σημάνω καὶ πάλιν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Τὴν φορὰν ταύτην, πρὶν ἢ παρέλθωσι τὰ ἐννέα δευτερόλεπτα, ὁ λόχος ἦτο ἐν τῇ ὁδῷ.

Μοὶ ἀρέσκει ἡ τοιαύτη ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια.

— Καὶ τώρα, μοὶ λέγει ὁ διοικητής, μάθετε ὅτι καθ' ὅλην τὴν πόλιν ὑπάρχουσι κιβώτια τηλεγραφικὰ πολυάριθμα, διανεμημένα οὕτως, ὥστε οὐδεμία οἰκία νὰ ἀπέχῃ αὐτῶν πλειότερον τῶν πεντήκοντα βημάτων. Ὁ ἰδιοκτήτης, παρ' ᾧ ἠθελεν ἐκραγῇ πυρκαϊά, δὲν ἔχει ἢ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ κιβώτιον καὶ νὰ πλήξῃ ἓν χειριστήριον· ἐν τῷ ἅμα ὁ κώδων τοῦ κινδύνου σημαίνει, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς συνοικίας, ἐν ᾗ ἐξερράγη τὸ πῦρ, γνωστοποιεῖται εἰς ὅλους τοὺς σταθμούς· αἱ πέντε πλησιέσταται εἰς τὴν πυρκαϊὰν ἀντλίαι ἐξέρχονται, πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι ἵστανται ἕτοιμαι ἵνα κινήσωσιν εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον. Εἰς νέαν τηλεγραφικὴν πρόσκλησιν καταφθάνουσιν ἀμέσως ἄλλαι πέντε αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἑπομένην περίμετρον καὶ οὕτως ἐφεξῆς, ἀναλόγως τῆς σφοδρότητος καὶ τῆς προόδου τοῦ πυρός. Μετὰ μίαν στιγμὴν θέλετε τὸ ἰδεῖ».

Πράγματι, κατὰ τὰς 3 μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς αὐτῆς νυκτός, εἰς τὴν λεωφόρον 6, ὁ διοικητὴς ἀνοίξας ὁ ἴδιος ἓν ἠλεκτρικὸν κιβώτιον ἔδωκε τὸ σύνθημα πυρκαϊᾶς. Ἐκράτουν καὶ παρετήρουν τὸ ὡρολόγιόν μου: *τέσσαρα καὶ ἥμισυ* λεπτὰ μετὰ τὴν τηλεγραφικὴν πρόσκλησιν, ἐνώπιόν μου, ἐπὶ τῆς λεωφόρου, πέντε ἀτμοκίνητοι ἀντλίαι εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἔργον, καπνίζουσαι καὶ ἕτοιμαι νὰ ἐκσφενδονήσωσι στήλας ὕδατος.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ οἱ ἄνδρες ἐπανῆλθον εἰς τοὺς στρατῶνάς των. Πάντα ταῦτα εἶχον συμβῆ, χωρὶς οὐδεὶς τῶν κατοίκων τῆς Νέας Ὑόρκης, οὐδ' αὐτῶν τῶν γειτόνων, νὰ ἀφυπνισθῇ.

M. Toutain.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κ. κρύπτει τὰ χρόνια του.

Ἐρωτηθεὶς προχθὲς περὶ τῆς ἡλικίας του ἀπαντᾷ τόσον ἀπίστευτα, ὥστε εἷς τῶν φίλων του ἀνακράζει:

— Καλὲ τί λές; ἐσὺ θὰ εἶσαι, φίλε μου, τώρα σωστὰ πενῆντα πέντε ἐτῶν.

— Ἀπατᾶσαι, ἀγαπητέ, θὰ ἐννοῇς βέβαια τὸν ἀδελφόν μου μὲ τὸν ὁποῖον εἴμεθα δίδυμοι. Ἐκεῖνος εἶνε τώρα πέντε χρόνια πεθαμένος.

*
* *

— Γιατὶ δὲν ἔφαγες, Γεωργάκη, τὴ σοῦπά σου οὔτε τὸ κρέας;

— Μοῦ πονεῖ, μαμά, τὸ δόντι μου ἐδῶ δεξιά.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Γεωργάκης ἁρπάζει δύο μῆλα, ὧν τὸν ἓν καταβροχθίζει τάχιστα.

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες πῶς ἔχεις πονόδοντο;

— Τὰ μῆλα τὰ μασσῶ ἀπ' ἐδῶ ἀριστερά, μαμά.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πάντοτε οἱ ἄλλοι ὑπῆρξαν ἀγνώμονες πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ οὐδέποτε πρὸς ἐκείνους.

—

Οἱ κάλλιστοι φίλοι εἶνε οἱ κινδυνωδέστεροι ἐχθροί, διότι γνωρίζουσι ποῦ καὶ πῶς δύνανται νὰ μᾶς πειράξωσι.

—

Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει πρὸς βιβλίον, τὸ ὁποῖον οἱ μὲν μωροὶ φυλλομετροῦσιν ἐπιπολαίως, οἱ δὲ φρόνιμοι ἀναγινώσκουσι μετὰ προσοχῆς, διότι γνωρίζουσιν ὅτι ἅπαξ μόνον θὰ τὸ ἀναγνώσωσι.

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλᾶ 1884 — Β', 876.